

WIADOMOŚCI ARCHIDIECEZJALNE

ORGAN URZĘDOWY ARCHIDIECEZJI KATOWICKIEJ

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

KWIECIEŃ 2022

EPISKOPAT POLSKI

62

Wskazania na Triduum Paschalne w roku 2022

W Nocie adresowanej do Biskupów i Konferencji Episkopatów w sprawie obchodów Wielkiego Tygodnia 2022 roku (Prot. N. 182/22 z dnia 25 marca 2022 roku), Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów poinformowała, że wobec spowolnienia pandemii nie zamierza proponować żadnych wskazań dotyczących obchodów Wielkiego Tygodnia, zachęcając jedynie do zachowania zasad ostrożności, unikania działań i zachowań, które mogą być ryzykowne. Każda ocena i decyzja powinna zawsze być podejmowana w porozumieniu z Konferencją Episkopatu, biorąc pod uwagę przepisy, jakie w poszczególnych krajach ustanowią kompetentne władze cywilne.

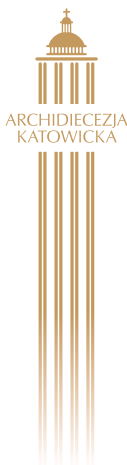
W dniu 28 marca br. w Polsce został zniesiony obowiązek izolacji i kwarantanny, a także noszenia maseczek (poza nielicznymi wyjątkami, które nie dotyczą obiektów sakralnych).

Komisja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów Konferencji Episkopatu Polski podaje sugestie odnośnie do liturgii Triduum Paschalnego w roku 2022. Pozostawiając ostateczne decyzje biskupom diecezjalnym, proponuje się następujące działania:

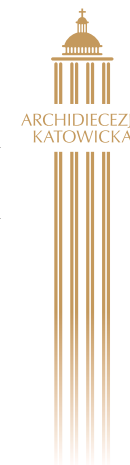
- przypomnieć o ustaniu przepisów wydawanych odnośnie do pandemii w poprzednich latach, z wyraźnym zaznaczeniem, że straciły one charakter obowiązkowy;
- należy podjąć wszelkie starania, aby celebracje liturgiczne były sprawowane w możliwie najbardziej uroczysty sposób, bez zbędnych ograniczeń, co wymaga zaangażowania służby liturgicznej;
- w czasie wielkoczwartkowej Mszy Świętej Wieczerzy Pańskiej nie należy zbyt łatwo rezygnować, przede wszystkim w kościołach katedralnych, z obrzędu umycia nóg (mandatum). Warto zwrócić uwagę, że w księgach liturgicznych nigdzie nie ma mowy o całowaniu obmytych stóp. Stosowna rubryka brzmi: Kapłan, jeśli trzeba, zdejmuje ornat i podchodzi do każdego z mężczyzn, polewa wodą jego stopy i wyciera je, z pomocą ministrantów (Umywanie nóg, n. 6, w: Mszał rzymski dla diecezji polskich, Pallottinum 2021, s. 127);
- odnośnie do wielkopiątkowej modlitwy powszechnej, należy pamiętać, że Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów zatwierdziła poprawione tłumaczenie wezwania Za Żydów (zostało wydane przez Wydawnictwo Pallottinum);
- ponieważ „w przypadkach poważnej potrzeby publicznej biskup diecezjalny może zezwolić lub ustanowić, aby dodano specjalną intencję”, dlatego za zgodą lub na polecenie biskupa można skorzystać z tekstu wezwania Za Ukrainę, przygotowanego przez Komisję ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów Konferencji Episkopatu Polski (tekst wraz z zapisem nutowym został

przesłany przez Sekretariat Konferencji Episkopatu Polski do wszystkich diecezji);

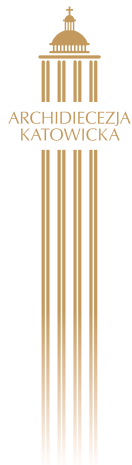
- odnośnie do adoracji Krzyża w czasie wielkopiątkowej Liturgii na cześć Męki Pańskiej, należy roztropnie zdecydować, czy wierni mają możliwość ucałowania Krzyża, czy też powinni się od tego powstrzymać (w roku 2020 Kongregacja zalecała, aby adoracja Krzyża była dokonana tylko przez przewodniczącego liturgii). Ponieważ z praktyką adoracji Krzyża w czasie liturgii związana jest możliwość zyskania odpustu zupełnego, dlatego warto przywołać odpowiednie rubryki: Kapłan, duchowieństwo i wierni przechodzą procesjonalnie przed Krzyżem i oddają mu cześć przez przyklęknięcie albo w inny sposób, zgodny z miejscowym zwyczajem, np. przez ucałowanie (Adoracja Krzyża, n. 18, w: Mszał rzymski dla diecezji polskich, Pallottinum 2021, s. 142). Kolejna rubryka stanowi: Adoruje się tylko jeden Krzyż. Jeżeli z powodu wielkiej liczby uczestników liturgii nie wszyscy mogą podejść do Krzyża i oddać mu cześć, obrzęd adoracji można odprawić w następujący sposób: gdy część wiernych odda cześć Krzyżowi, kapłan bierze go, staje pośrodku przed ołtarzem i w krótkich słowach zachęca zgromadzonych do adoracji. Następnie podnosi Krzyż i tak go trzyma przez pewien czas, wierni zaś oddają wtedy cześć Krzyżowi w milczeniu (Adoracja Krzyża, n. 19, w: Mszał rzymski dla diecezji polskich, Pallottinum 2021, s. 142). W kontekście czci oddawanej Krzyżowi warto przypomnieć o tym, że przyklęknięcie, które wykonuje się przez zgięcie prawego kolana aż do ziemi, oznacza uwielbienie. Dlatego obowiązuje ono przed Najświętszym Sakramentem i przed Krzyżem świętym, od jego uroczystej adoracji w liturgii Wielkiego Piątku aż do rozpoczęcia Wigilii Paschalnej (Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego, n. 274; Ceremoniał liturgicznej posługi biskupów, n. 69);
- wypada znieść wszelkie ograniczenia odnośnie do używania wody pobłogosławionej w kropielnicach zwłaszcza po zakończeniu liturgii Wigilii Paschalnej, ze wskazaniem, aby była ona często zmieniana;

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

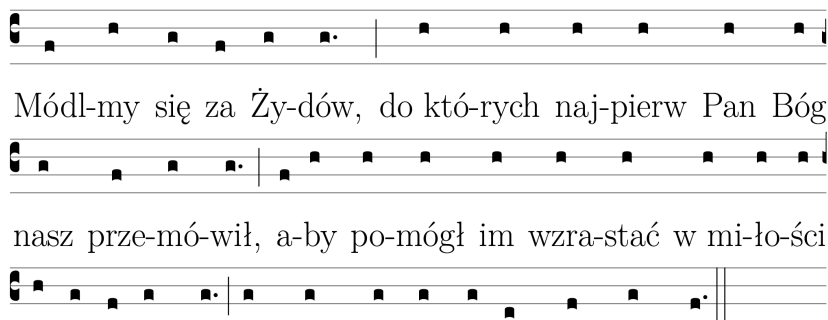
- należy przypomnieć ogólne zasady dotyczące przyjmowania Komunii Świętej, którą wierni mogą zawsze przyjmować w postawie klęczącej lub stojącej, bezpośrednio do ust lub na rękę.
- Można przywrócić możliwość spowiedzi w konfesjonałach zamkniętych.

BP PIOTR GREGER

Przewodniczący Komisji ds. Kultu Bożego
i Dyscypliny Sakramentów KEP
Bielsko-Biała, 11 kwietnia 2022 roku

Modlitwa powszechna w Wielki Piątek

6. ZA ŻYDÓW

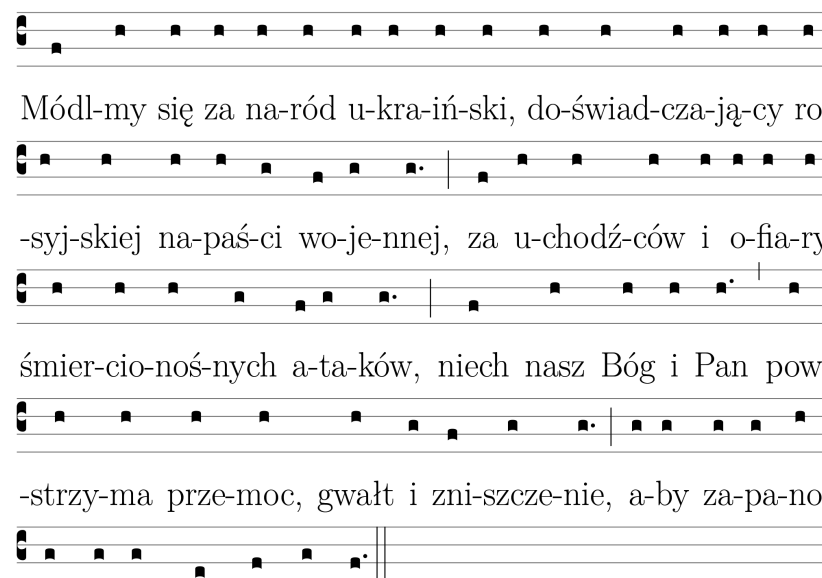
Módl-my się za Ży-dów, do któ-rych naj-pierw Pan Bóg
nasz prze-mó-wił, a-by po-mógł im wzra-stać w mi-ło-ści

Je-go I-mie-nia i w wier-no-ści Je-go przy-mie-rzu.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

Wszehmogący, wieczny Boże, Ty dałeś swoje obietnice Abrahamowi i jego potomstwu; + wysłuchaj łaskawie prośb Twego Kościoła, * aby lud, który jako pierwszy nabyłeś na własność, mógł osiągnąć pełnię odkupienia. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

9a. ZA UKRAINĘ

Módl-my się za na-ród u-kra-iń-ski, do-świad-cza-ją-cy ro-
-syj-skiej na-paś-ci wo-je-nnej, za u-chodź-ców i o-fla-ry
śmier-cio-noś-nych a-ta-ków, niech nasz Bóg i Pan pow-
-strzy-ma prze-moc, gwałt i zni-szcze-nie, a-by za-pa-no
-wał u-pra-gnio-ny po-kój.

Modlitwa w ciszy. Po niej kapłan śpiewa:

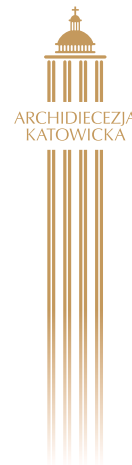
Wszehmogący, wieczny Boże, Ty uśmierzasz wojny i poniżasz pysznych, + uwolnij naród ukraiński od okrucieństw i cierpień, wejrzyj łaskawie na uchodźców i wygnańców, na rozdzielone rodziny i osieroczone dzieci, * a nam daj serca czule na potrzeby przybyszów. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

63

List

w związku z katastrofą w KWK Pniówek

Ekscelencjo, Najdostojniejszy Księżę Arcybiskupie Metropolito, z wielkim smutkiem przyjmuję dramatyczne wiadomości, napływające z Kopalni Węgla Kamiennego Pniówek w Pawłowicach na Śląsku, w związku z katastrofą górniczą, po kolejnych wybuchach metanu.

W imieniu Konferencji Episkopatu Polski składam wyrazy współczucia rodzinom górników, którzy stracili życie w tej tragedii oraz rodzinie górnika-ratownika, który zginął podczas bohaterkiej akcji ratowniczej.

Zapewniam o mojej duchowej bliskości z wszystkimi poszkodowanymi w katastrofie, o których zdrowie i życie toczy się walka w śląskich szpitalach.

Świętej Barbarze polecam dalszą akcję ratowniczą, wszystkich górników, ratowników oraz ich rodziny, prosząc Boga o pomyślność w podejmowaniu kolejnych działań w celu odnalezienia zaginionych i ocalenia ich życia. *Szczęść Boże!*

Z wyrazami szacunku, przesyłam pasterskie błogosławieństwo,

ABP STANISŁAW GADECKI

Metropolita Poznański, Przewodniczący KEP

Warszawa, 21 kwietnia 2022 roku

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ABP WIKTOR SKWORC

METROPOLITA KATOWICKI

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

64

Wołajmy jednym głosem o Boże miłosierdzie

List pasterski Arcybiskupa Katowickiego
na Niedzielę Miłosierdzia Bożego, 24 kwietnia 2022 roku

Drodzy Bracia i Siostry! II Niedziela Wielkanocna jest Niedzielą Miłosierdzia i świętem patronalnym Caritas. Caritas Archidiecezji Katowickiej prowadzi i koordynuje diakonię miłosierdzia, którą realizuje poprzez swoją centralę i oddziały parafialne. Prowadzi również domy

i ośrodki, w tym archidiecezjalny dom hospicyjny im. św. Jana Pawła II w Katowicach, w których pod codzienną opieką Caritas pozostaje w sumie sześć tysięcy osób.

Od 28 lutego br. pomoc ta jest ukierunkowana na wszechstronne wsparcie uchodźców wojennych z Ukrainy. Opisuje ją relacja archidiecezjalnej Caritas, którą poniżej cytuję: „W ciągu ostatnich dwóch miesięcy jesteśmy świadkami ogromnej fali dobroci, której doświadczamy od naszych parafii, wolontariuszy i darczyńców. Od 28 lutego w Domu św. Marcina, gdzie swoją siedzibę ma centrala Caritas oraz w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym powstały dwa punkty recepcyjne przyjmujące uchodźców. Od samego początku podjęliśmy współpracę z Urzędem Wojewódzkim, Urzędem Marszałkowskim i Miastem Katowice. W poniedziałek 28 lutego, kiedy pojawili się pierwsi uchodźcy, wszystkie służby porządkowe, pracownicy Urzędu Wojewódzkiego i Caritas, tłumacze języka ukraińskiego oraz wolontariusze wspólnie, dzień i noc, nieśli życzliwość i pełną oddania pomoc. Darczyńcy i lokalni restauratorzy dostarczali do naszych punktów wszystko, co było aktualnie potrzebne. Codziennie przyjmowaliśmy nowe osoby, które następnego dnia były przewożone do miejsc stałego zakwaterowania na terenie Województwa Śląskiego. W ten sposób w naszych punktach recepcyjnych przenocowaliśmy cztery tysiące osób. Pracownicy Urzędu Wojewódzkiego, straż graniczna, pogotowie ratunkowe, policja oraz 13. brygada Wojsk Obrony Terytorialnej dbali o sprawy urzędowe, medyczne, bezpieczeństwo oraz transport. Uchodźców wspierała Śląska Izba Aptekarska, Stowarzyszenie Lekarzy Polskich oraz operatorzy telefonii komórkowych. Pracownicy Caritas i wolontariusze przygotowywali posiłki, zabezpieczali podstawowe potrzeby żywienia i lokalowe, sprząтали pokoje i obsługiwali wydawanie darów. Uchodźcy, którzy zamieszkali w Katowicach i w okolicy przychodzą do nas po różnego rodzaju wsparcie. W ten sposób pomogliśmy dziesięciu tysiącom osób.

Parafie i darczyńcy indywidualni ofiarowali na rzecz Caritas ponad trzy miliony złotych. W darach rzeczowych przekazaliśmy cztery i pół miliona złotych, w parafiach przygotowano pięć tysięcy paczek o wartości ponad milion złotych. W dostarczanie paczek zaangażowały się nasze ośrodki Caritas oraz wielu wolontariuszy z Katowic i Rybnika. Wśród nich byli ludzie oddelegowani z zakładów pracy, młodzież, uczniowie szkół z nauczycielami, żołnierze i harcerze. Dwa magazyny w Katowicach zostały nam udostępnione przez Marszałka Województwa

Śląskiego, a trzeci w Rybniku przekazał prywatny właściciel. W transporcie paczek pomógł InPost. Paczki okazały się bardzo wielką, praktyczną i skuteczną pomocą dla ludzi na Ukrainie.

Wydaliśmy w tym czasie czterdzieści pięć tysięcy posiłków. Wysłailiśmy z pomocą dla Ukrainy siedem tirów i dwadzieścia sześć samochodów ciężarowych oraz busów z żywnością, sprzętem medycznym i innymi rzeczami.

Na apel o zgłoszenie gotowości przyjęcia uchodźców odpowiedziało wiele parafii, oddając do dyspozycji 470 miejsc. Wiele rodzin przyjęło uchodźców pod swój dach. Znaleźli oni również miejsce w budynkach parafialnych, domach rekolekcyjnych i domach zakonnych oraz w ośrodkach Caritas. Wielu ludzi spontanicznie organizowało przejazd uchodźców zza granicy, zapewniając im bezpieczną podróż. Powstały liczne zbiórki rzeczowe. W naszych parafiach i dekanatach podjęto działania we współpracy z miejscowymi urzędami, organizując spotkania służące integracji i adaptacji rodzin, pomocy w kwestiach formalnych, a nawet w poszukiwaniu miejsc pracy.

Zdajemy sobie sprawę, że teraz przyjdzie czas na pracę i pomoc długofalową. Na naszej stronie www.katowice.caritas.pl uruchomiliśmy zbiórkę internetową, która wraz ze środkami otrzymanymi z parafii na początku Wielkiego Postu posłuży metodycznemu wsparciu przez utworzenie profesjonalnego Centrum Pomocy Migrantom i Uchodźcom w budynku Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Śląskiego. Centrum to koordynuje działania pomocowe w wielu miejscach naszej archidiecezji.

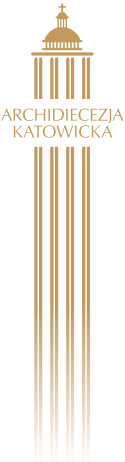
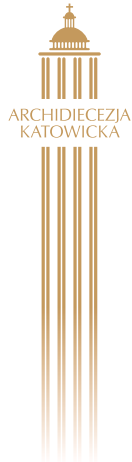
W tym miesiącu kończy się czas rozliczeń podatkowych. Dziękujemy wszystkim, którzy przekazują swój 1 procent na Caritas Archidiecezji Katowickiej. Warto zauważyć, że w Polsce działa Caritas Polska i 44 Caritas diecezjalne, z których każda jest niezależną organizacją. Zachęcamy do wsparcia naszej Caritas Archidiecezji Katowickiej i prosimy, by zwrócić uwagę na jej unikatowy numer KRS 0000 221725.

W dzisiejszą Niedzielę Miłosierdzia obchodzimy Dzień Dobra. W wielu miejscach organizowane są przez Caritas Polska i ośrodki diecezjalne wydarzenia wiodące i mniejsze zwane „bijącymi sercami”. W naszej archidiecezji funkcjonują 23 „bijące serca”. Największe wydarzenie ma miejsce przy katowickim Spodku, gdzie od 12.00 do 18.00 odbywa się koncert muzyki chrześcijańskiej, na który serdecznie wszystkich zapraszamy” (koniec cytatu).

Drodzy Bracia i Siostry! Pamiętamy o słowach Pana Jezusa, które usłyszeliśmy na początku Wielkiego Postu: „Kiedy więc dajesz jałmużnę, nie trąb przed sobą, jak obłudnicy czynią w synagogach i na ulicach, aby ich ludzie chwalili. Zaprawdę, powiadam wam: ci otrzymali już swoją nagrodę. Kiedy zaś ty dajesz jałmużnę, niech nie wie lewa twoja ręka, co czyni prawa, aby twoja jałmużna pozostała w ukryciu. A Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odda tobie” (Mt 6, 2-4).

Podana wyżej informacja Caritas nie jest „trąbieniem przed sobą”, podobnie jak i ta, że duchowni archidiecezji katowickiej wsparli pięciu swoich współbraci pracujących na Ukrainie jałmużną postną w wysokości pół miliona złotych. To informacje, które się Wam należą; informacje wewnętrzkościelne, dotyczące wspólnoty naszego lokalnego Kościoła, którą razem stanowimy; potwierdzające, że żyjemy paschalną świadomością, wyrażaną podczas każdej Mszy św.: „Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie i oczekujemy Twego przyjścia w chwale”. Pamiętamy przecież także o tych słowach Pana Jezusa: „Gdy Syn Człowieczy przyjdzie w swej chwale i wszyscy aniołowie z Nim, wtedy zasiądzie na swoim tronie pełnym chwały. I zgromadzą się przed Nim wszystkie narody, a On oddzieli jednych [ludzi] od drugich... Owce postawi po prawej, a kozły po swojej lewej stronie. Wtedy odezwie się Król do tych po prawej stronie: „Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, weźcie w posiadanie królestwo, przygotowane wam od założenia świata! Bo byłem głodny, a daliście Mi jeść; byłem spragniony, a daliście Mi pić; byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie; byłem nagi, a przyodzialiście Mnie; byłem chory, a odwiedziliście Mnie; byłem w więzieniu, a przyszliście do Mnie”. Wówczas zapytają sprawiedliwi: „Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym i nakarmiliśmy Ciebie? spragnionym i daliśmy Ci pić? Kiedy widzieliśmy Cię przybyszem i przyjęliśmy Cię? lub nagim i przyodzialiśmy Cię? Kiedy widzieliśmy Cię chorym lub w więzieniu i przyszliśmy do Ciebie?” A Król im odpowie: „Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25, 31-40).

Bracia i Siostry! Niech świadomość, komu naprawdę pomagamy, zawsze nam towarzyszy i nadal mobilizuje do braterskiej i siostrzanej solidarności. Jej wyrazem jest także trwająca i ciągle wznosząca się rzeźba modlitwy indywidualnej i wspólnotowej o łaskę pokoju dla Ukrainy i całej rodziny ludzkiej. W takiej postawie umacnia nas apostoł narodów, św. Paweł: „Weselcie się nadzieją! W ucisku bądźcie cierpliwi, w modli-

twie - wytrwali! Zarządzajcie potrzebom świętych! Przestrzegajcie gościnności!” (Rz 12, 12).

W niedzielę Miłosierdzia Bożego wołajmy jednym głosem o Boże miłosierdzie dla nas i świata całego.

Niech Ten, który „widzi w ukryciu”, Bóg wszechmogący i bogaty w miłosierdzie „odda tobie”; i niech Was błogosławi: Ojciec i Syn, i Duch Święty.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 18 kwietnia 2022 roku
VA I-38/22

65

Pod Twój płaszcz się uciekamy

Słowo Arcybiskupa Katowickiego
na uroczystość NMP Królowej Polski, 3 maja 2022 roku

1. Dziś duchowo pielgrzymujemy przed obraz Jasnogórskiej Królowej Polski, aby złożyć hołd obecności, modlitwy oraz oddać się pod macierzyńską opiekę Matki i Królowej. Jest Ona również nazywana Królową Pokoju i dlatego w tym dniu błagamy, aby Matka Księcia Pokoju, Jezusa Chrystusa, uprosiła łaskę pokoju całej ludzkiej rodzinie, zwłaszcza w Ukrainie.

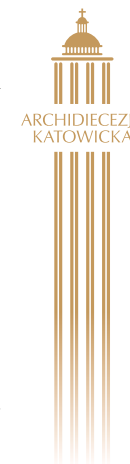
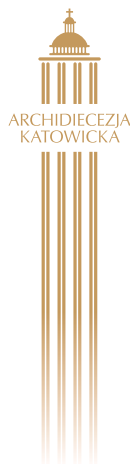
To o Maryi, niewieście „obleczonej w słońce”, mającej na głowie „koronę z gwiazd dwunastu”, mówi tekst pierwszego czytania z Apokalipsy św. Jana Apostoła. To o Niej, stojącej pod krzyżem Syna, mówi dzisiejsza Ewangelia. To właśnie z wysokości krzyża Maryja otrzymała niezwykłą nominację na Matkę uczniów Jezusa, do których należymy. Dlatego w trzeci dzień miesiąca maja przychodzimy do Królowej i Matki, a wspominając ważne, historyczne rocznice, powierzamy Jej opiece naszą przyszłość.

Nie inaczej postępowali mieszkańcy Górnego Śląska, którzy 100 lat temu i wcześniej podjęli zmagania o miejsce ich małej ojczyzny w ra-

mionach Matki – Polski. Chcemy nie tyle z obowiązku, ile w duchu poetyckich słów Ignacego Krasickiego – „Święta miłości kochanej ojczyzny, Czują cię tylko umysły poczywieli!” – pamiętać o losach naszej ojcowizny i o losach naszych ojców i matek, rodziców, dziadków i pradiadków, którzy wtedy stanęli do walki o to, by ich ziemia ojczysta, nasza ojcowizna, znalazła się w odrodzonej ojczyźnie, w Polsce. Na pytanie o przyczyny tego długiego procesu, o to jak się to stało, nasz górnośląski teolog odpowiada: „Twierdzę, że istotnym czynnikiem, który koniecznie trzeba wziąć pod uwagę, poszukując odpowiedzi na powyższe pytanie, jest nie co innego jak święta wiara katolicka. Moi przodkowie, powstańcy śląscy, a wiem o tym na pewno, szli do powstania przede wszystkim dlatego, że kształt polskiego katolicyzmu i wyrastającej zeń organicznie kultury był dla nich najwyższą duchową i kulturową wartością. Chodziło i chodzi w gruncie rzeczy o wolność. A ten rodzaj wolności, o który chodziło i chodzi, jest możliwy tylko w katolicyzmie, w kulturze rzeźbionej katolicyzmem. Ten rodzaj wolności na Śląsku, krainie naróżnej – gdzie przenikało i zderzało się ze sobą od wieków to, co czeskie (austriackie), niemieckie (germańskie), w ostatnim stuleciu i to, co rosyjskie (radzieckie), a zawsze to, co polskie – jest możliwy tylko i wyłącznie w tym ostatnim” (ks. Jerzy Szymik, O powstaniach śląskich. Z Pszowa, teologicznie).

2. Historia zbawienia toczy się w zmiennej, ludzkiej historii. W przeżywaniu historii naszej małej ojcowizny zbliżamy się do 100. rocznicy przyłączenia części Górnego Śląska do II Rzeczypospolitej, odrodzonej w roku 1918, a stało się to dokładnie 22 czerwca 1922 roku. Fakt ten otworzył drogę działaniu Stolicy Apostolskiej, która 7 listopada 1922 roku powołała do życia administrację apostolską dla Górnego Śląska, wyłączonej z archidiecezji wrocławskiej i ustanowiła jej administratora w osobie ks. Augusta Hłonda. Pierwsze działania administratora świadczyły o tym, że przyjmował on za fakt zupełnie oczywisty powołanie nowej diecezji, bo utworzył wszystkie agendy właściwe każdej normalnie funkcjonującej diecezji.

Ks. August Hłond 1 marca 1924 roku wydał programowy list pasterski O życie katolickie na Śląsku. Za najważniejsze zadania administrator uznał: utrzymanie robotników w Kościele, uspokojenie nastrojów narodowych, podniesienie poziomu pracy duszpasterskiej po burzliwych przejściach związanych z powstaniem i plebiscytem, odrodzenie szkolnictwa i odbudowę pracy z młodzieżą. Wysiłki te miały przyczynić się

do odbudowy morale społeczeństwa i jego zjednoczenia po trudnym procesie małej „wędrówki ludów”, jaka nastąpiła po wytyczeniu granicy państwowej między Polską a Niemcami i możliwości „optowania”, czyli zmiany miejsca zamieszkania zgodnie z poczuciem narodowej przynależności. Wkrótce potem ostry kryzys gospodarczy przyniósł wiele przejawów materialnego ubóstwa. W związku z tym administrator powołał do istnienia Sekretariat Dobroczyńności, który na poziomie parafii zajmował się skutkami bezrobocia i gospodarczego kryzysu, a przede wszystkim bezrobotnymi. Pośrednio działalność ta miała zatrzymać mieszkańców Górnego Śląska przed migracją za pracą do Francji lub Zagłębia Ruhry.

Uroczystości związane z 100. rocznicą włączenia Górnego Śląska do II Rzeczypospolitej odbędą się w niedzielę, 19 czerwca 2022 roku w Katowicach. W dalszej perspektywie – bo w roku 2025 – archidiecezja katowicka będzie obchodziła 100-lecie swego istnienia, a w łączności z Kościołem powszechnym Rok Jubileuszowy pod hasłem: „Pielgrzymi nadziei”.

3. Bracia i Siostry! Kościół jest wspólnotą pamięci. „Chrystus znał to prawo pamięci i w momencie kluczowym głoszenia Królestwa Bożego do niego się odwołał. Kiedy ustanawiał Eucharystię podczas Ostatniej Wieczerzy, polecił: «To czyńcie na moją pamiątkę»”. Pamiątka mówi o pamięci. Tak więc Kościół jest poniekąd żywą „pamięcią” Chrystusa. Owa pamięć nazywa się tradycja.

Gilbert Chesterton (pisarz brytyjski, nazywany „księciem paradoksu”) zwraca uwagę na demokratyczny aspekt wszelkiej tradycji: „Tradycja oznacza oddawanie głosów na najmniej znaną spośród klas społecznych, na naszych przodków. To demokracja zmarłych. Tradycja nie chce podporządkowywać się małej i aroganckiej oligarchii tych, którzy przypadkiem znaleźli się tu i teraz. Wszyscy demokraci sprzeciwiają się dyskwalifikowaniu ludzi z powodu przypadkowego czasu i miejsca urodzenia; tradycja sprzeciwia się dyskwalifikowaniu ludzi z powodu przypadkowego czasu i miejsca śmierci. Demokracja mówi, że nie powinniśmy lekceważyć opinii dobrego człowieka, nawet jeśli jest naszym parobkiem; tradycja żąda, byśmy nie lekceważyli opinii dobrego człowieka, nawet jeśli jest naszym ojcem” (G.K. Chesterton, Ortodoksja, Warszawa 1998, s. 61).

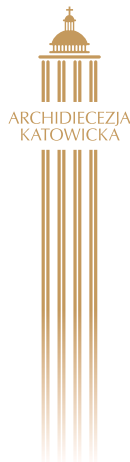
Bracia i Siostry! Byłoby co najmniej niewdzięcznością czy zawinioną amnezją, gdybyśmy nie pamiętali o naszych ojcach, o naszych przod-

kach żyjących na Górnym Śląsku w minionym 100-leciu i wcześniej, gdybyśmy nie pamiętali o ich „opiniach”, o ich świecie wartości, z którego czerpiemy.

Tradycja oznacza przekazywanie z pokolenia na pokolenie tego, co zachowuje się w żywej pamięci i za co jest się odpowiedzialnym. Aby jednak tradycja nie umarła śmiercią zapomnienia, w każdym pokoleniu trzeba poszukiwać nowych form wyrazu tego, co niezmiennie. Temu celowi służy dzisiejsza uroczystość i demokratyczne oddawanie naszych głosów na wartości przekazane nam przez przodków oraz wydobywanie ich samych z niepamięci, choćby w powstającym w przyziemiu naszej katedry Panteonie Górnośląskim, który jest instytucją kultury. Jej celem jest upamiętnienie wybitnych postaci z minionego 100-lecia oraz umożliwienie spotkania z nimi dzięki technice multimedialnej.

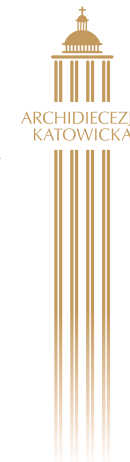
Powstaje więc instytucja mająca charakter upamiętniający i edukacyjny. Umożliwi w przestrzeni wirtualnej spotkanie z wartościowymi ludźmi Górnego Śląska, którzy w minionym 100-leciu żyli i przekazywali wartości wyliczone przez ks. Emila Szramka za Zofią Kossak w rozprawie Śląsk jako problem socjologiczny jako „predyspozycje osobowościowe mieszkańców”. Cechuje ich: „rzeczowość istotna. Idealizm w czynach, nigdy w słowach. Oszczędność i pracowitość. Wytrwałość. Głęboka, szczerą religijność, silne życie rodzinne i przywiązanie do starego obyczaju”.

Wymienione wartości były, są i będą społecznie pożądane oraz religijnie oczekiwane. Można i trzeba je skutecznie przekazywać nie metodą podawania i uczenia definicji, tylko przez spotkanie z osobą „wartościową”, żyjącą wartościami i je przekazującą. I to właśnie umożliwi Panteon prowadzący w ostatniej odsłonie do strefy duchowości, gdzie zwiedzający spotka się z osobami o pięknym, dojrzałym człowieczeństwie, które w języku Kościoła nazywamy świętością. Wtedy może przypomni sobie swoje powołanie, a może nawet przyjmie uniwersalne, głęboko humanistyczne przesłanie, którym żył m.in. sługa Boży Franciszek Blachnicki: „Nie zatrzymywać siebie dla siebie, ale posiadać siebie, żeby ciągle dawać siebie”, aby służyć wspólnemu dobru. Dlatego jeden z zasłużonych dla Górnego Śląska profesorów Uniwersytetu 4 Śląskiego napisał do mnie takie słowa: „Panteon jest miejscem celebracji i dynamizacji pamięci, która jest warunkiem trwania wspólnoty kulturowej koniecznej do zachowania międzypokoleniowego przekazu górnośląskiej tożsamości.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Jest przestrzenią zapraszającą, inkluzywną i gościnną, której granice są precyzyjnie i w sposób czytelny zdefiniowane w paragrafie 4. Statutu”.

Już dzisiaj zapraszam do pielgrzymowania do katedry, która w perspektywie jubileuszy – również dzięki waszej ofiarności – nabiera zaprojektowanego w okresie międzywojennym kształtu i blasku.

4. Bracia i Siostry! Dziś jednak najważniejsze jest spotkanie z Maryją, Królową Polski, do której odnosimy słowa: „Tyś wielką chlubą naszego narodu”. Maryja jest dumą, chlubą Kościoła, ale i jego radością. Jest naszą radością, wszak w ostatnim momencie życia Ukrzyżowany zwraca swoje oczy ku Matce i ku Janowi, by zabezpieczyć ich przyszłość, a przez to zabezpieczyć także przyszłość swojego Kościoła, naszą przyszłość.

Dlatego dzisiaj, 3 maja 2022 roku, pełni niepokoju wołamy do Królowej Polski i Królowej Pokoju: „Pod Twój płaszcz się uciekamy, O Maryjo, Królowo Kiedy smutku doznajemy, Ty nas pociesz na nowo”. I zwrotka ostatnia tej pieśni: „Racz, o Pani, nas łaskawie Zachować w swej obronie W całym życiu, w każdej sprawie, A szczególnie przy zgonie”. Amen.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 29 kwietnia 2022 roku
VA I-42/22

66

Komunikat w sprawie ofiar na Ziemię Świętą

Drodzy Diecezjanie! Przez minione dwa lata chrześcijanie w Ziemi Świętej celebrowali Wielkanoc w całkowitej izolacji, pozbawieni daru obecności pielgrzymów i ich solidarnej pomocy.

Dlatego w duchu chrześcijańskiej solidarności i odpowiedzialności za Kościół, o które szczególnie w tym roku apeluje papież Franciszek, zwracam się do Was z prośbą o duchowe i materialne wsparcie wspólnot i miejsc związanych z ziemskim życiem Jezusa Chrystusa.

Ofiary na ten cel będzie można składać w ramach tradycyjnej specjalnej „kolekty na Ziemię Świętą”, która w naszej archidiecezji ma formę ofiar składanych przy okazji adoracji krzyża w Wielki Piątek i Wielką Sobotę. Za zrozumienie i każdy, nawet najdrobniejszy gest solidarności z chrześcijanami żyjącymi w Ziemi Świętej składam szczerze „Bóg zapłać”.

Wszystkim, podejmującym dzieło modlitwy, postu i jałmużny za Kościół w Ziemi Świętej, błogosławię i życzę owocnego przeżycia Wielkiego Tygodnia.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 5 kwietnia 2022 roku
VC II-14/22

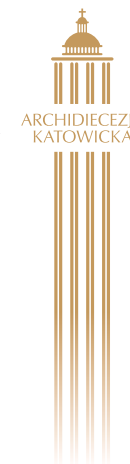
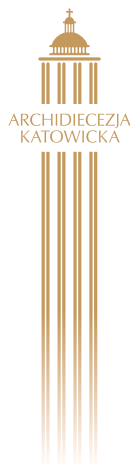
67

Zaproszenie na Mszę Krzyżma Świętego

Drodzy Księża i Ojcowie! Drodzy Bracia! Przed nami dni Triduum paschalnego, które wreszcie możemy przeżywać bez limitów i sanitarnych ograniczeń związanych z pandemią. Dlatego z radością zapraszam wszystkich wiernych do udziału w liturgii tych dni, zwłaszcza do uczestniczenia w wigilii paschalnej.

Z tą samą radością zapraszam księży archidiecezji katowickiej i wszystkich prezbiterów posługujących w naszym Kościele lokalnym do koncelebrowania w Wielki Czwartek o godz. 10.00 w katedrze Chrystusa Króla w Katowicach Mszy Krzyżma Świętego.

Zapraszam też osoby życia konsekrowanego, diakonów stałych, alumnów seminariów duchownych i wiernych świeckich, zwłaszcza służbę liturgiczną, nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. i osoby tworzące posynodalne parafialne zespoły liturgiczne do uczestniczenia w tej Eucharystii, aby wspólnie doświadczyć w niej jedności Ludu Bożego i podziękować za dar Eucharystii i kapłaństwa.

W czasie tej Mszy św. konsekrujemy krzyżmo, poświęcamy olej katechumenów i olej chorych, które są znakami łaski Bożej oraz służą - używane przy udzielaniu sakramentów świętych - budowaniu wspólnoty Kościoła.

Drodzy Bracia! Podczas Mszy Krzyżma Św. będę miał okazję podziękować wspólnocie naszego Kościoła i każdemu z was osobiście za wytrwałą modlitwę o uwolnienie od niebezpieczeństw związanych z pandemią, za nieustanne błaganie o dar pokoju dla ludzkiej rodziny, zwłaszcza dla Ukrainy, za pomoc ofiarom wojny za naszą wschodnią granicą i za gościnne przyjęcie wojennych uchodźców.

Drodzy Prezbiterzy Archidiecezji Katowickiej! Wyrażam szczerą wdzięczność za ofiary składane w ramach kapłańskiej jałmużny postnej, które w tym roku przeznaczamy na pomoc ukraińskim parafiom prowadzonym przez naszych braci posługujących w archidiecezji lwowskiej i raz jeszcze zachęcam do wielkodusznej solidarności z nimi oraz z tymi, których otaczają opieką (zob. załącznik).

Wszyscy zdajemy sobie sprawę z wyzwań i zadań, wobec których stajemy jako Kościół w skali globalnej i lokalnej. Dlatego potrzebne jest nam doświadczenie Kościoła – wspólnoty i jedności prezbiterium.

Ufam, że nasza wspólna wielkoczwartkowa modlitwa, odnowienie kapłańskich przyrzeczeń i doświadczenie bliskości Jezusa Chrystusa Dobrego Pasterza pomogą nam wszystkim w odnowieniu i pogłębieniu relacji z Mistrzem i uczynią nasze serca jeszcze bardziej gotowe do ofiarnej, codziennej służby. Pamiętajmy, że „Eucharystia daje życie” i to z niej płynie nasze posłannictwo, głoszenie orędzia pokoju i jego urzeczywistnianie!

Serdecznie zapraszam również do braterskiego spotkania po Mszy św. w galerii „W drukarni”. Na Wielki Tydzień, czas intensywnej modlitwy i duszpasterskiej posługi, z serca błogosławię.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 7 kwietnia 2022 roku
VA I-36/22

Informacje organizacyjne:

1. Zaproszenie proszę przekazać także członkom parafialnych zespołów służby liturgicznej, osobom życia konsekrowanego

i wiernym świeckim należącym do wspólnot, które wspierają kapłanów modlitwą (Margaretki, Wieczernik, Towarzystwo Przyjaciół Seminarium).

2. Proszę, by Księża zabrali z sobą alby i białe stuły (najlepiej beatyfikacyjne).
3. Księża ubierają się w strój liturgiczny w salkach parafii katedralnej (nr 1 i nr 3), następnie, przechodząc obok kancelarii parafialnej udają się kościoła katedralnego, w którym zajmują miejsca począwszy od pierwszych ławek nawy głównej.
4. Biskupi i zaproszeni kapłani jubilaci ubierają się w zakrystii (białe ornaty).
5. Po Mszy św. odbędzie się spotkanie w galerii „W drukarni”.
6. Bezpośrednio po Mszy Krzyżma św. będą wydawane poświęcone oleje.
7. W czasie Mszy św. zostanie zebrana kolekta na ten sam cel, co tegoroczna kapłańska jałmużna postna - „Księża na Ukrainie”.

68

Wezwanie do modlitwy w związku z katastrofą w KWK Pniówek

Bracia i Siostry! Z wielkim smutkiem wsłuchuję się w informacje docierające z kopalni Pniówek w Pawłowicach Śląskich. W wyniku eksplozji metanu, do której doszło minionej nocy, kilku górników zginęło, kilkunastu trafiło w ciężkim stanie do szpitali, niektórzy, wśród nich ratownicy, nadal są poszukiwani.

Proszę o żarliwą modlitwę: o życie wieczne dla zmarłych górników, o ratunek dla znajdujących się pod ziemią, o powrót do zdrowia dla rannych. Módlmy się w intencji ich rodzin, które zapewniam o jedności i duchowym wsparciu.

W związku z moim aktualnym pobytem w Rzymie będę jutro o godzinie 7.10 sprawował Eucharystię przy grobie św. Jana Pawła II, w czasie której złożę te intencje na ołtarzu Pana, wzywając orędownictwa świę-

tego Papieża z Polski dla zmarłych, zaginionych, rannych i ich rodzin. Ponieważ ta Msza św. będzie transmitowana przez Radio Maryja, zachęcam wszystkich, dla których będzie to możliwe, do współuczestnictwa w duchu modlitewnej jedności. Z pasterskim błogosławieństwem

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 20 kwietnia 2022 roku
VA I-39/22

HOMILIE METROPOLITY

69

Oto słowo Boże

Homilia Arcybiskupa Katowickiego
Posługa Lektoratu; WSSD, 2 kwietnia 2022 roku

Dziś najbardziej do was odnoszą się słowa aklamacji przed ewangelią: „Błogosławieni, którzy w sercu dobrym i szlachetnym zatrzymują słowo Boże i wydają owoc dzięki swojej wytrwałości”, obramowane śpiewem: „Chwała Tobie, Królu wieków”.

Jak wiadomo od roku formacyjnego 2021/22 obowiązuje w Polsce przyjęte przez pasterzy Kościoła w naszym kraju i zatwierdzone przez Stolicę Apostolską „Ratio institutionis sacerdotalis pro Polonia”. Dokument ten przewiduje cztery etapy formacji do święceń prezbiteratu. Po etapie propedeutycznym (ten macie za sobą), następuje etap stawania się uczniem Chrystusa, potem okres upodabniania się do Chrystusa i ostatni etap jako synteza drogi ucznia – misjonarza.

Drodzy kandydaci do lektoratu! Aktualnie jesteście na etapie upodabniania się Chrystusa, co jest procesem, o którym dał świadectwo Rektor naszego seminarium duchownego, pisząc o każdym z was, co jest wymogiem nowego Ratio, opinię, wydając świadectwo, testimonium, co jest zwyczajną praktyką Kościoła. Otrzymałem świadectwa przeczytałem

z należąną uwagą. Wynika z nich, iż staracie się i wysilacie, aby w swoim sercu „dobrym, szlachetnym”, zatrzymać słowo Boże, co owocuje w dokonującej się w was przemianie, prowadzącej do postawy ucznia – misjonarza; po prostu, słowo Boże w was pracuje, przemienia was.

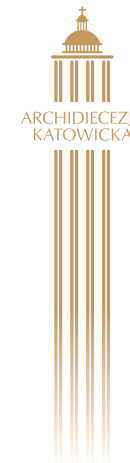
Drodzy Bracia! Pewnie już nieraz pełniliście funkcję lektora, czytając czytania mszalne czy inne teksty Pisma św., to jednak dopiero dzisiaj Kościół ustanawia was oficjalnymi, urzędowymi lektorami Pisma św., tekstów natchnionych przez Ducha Świętego, co zobowiązuje do jeszcze większej zażyłości ze słowem Bożym, do uduchowienia. Przyjmij sercem słowo Boże, napełniając się Duchem Bożym, byś radował się w Bogu jak Maryja. Wzywaj Ducha Świętego, abyś mógł pojąć słowo Boże. Proś o oświecenie twojego umysłu i serca.

Słowem Boga jest przede wszystkim Jezus Chrystus (J 1,1-14). Czytając Pismo święte, nie tylko Ewangelie, karmisz słuchających i siebie Jezusem. Jest to podobne do przyjmowania Jego Ciała na Eucharystii, dlatego w prezbiterium są zastawione dwa stoły: stół Słowa i stół eucharystycznego Chleba.

Tę prawdę potwierdza dzisiejsze pierwsze czytanie. W Księdze Jeremiasza zawarte są wyjątkowe, autobiograficzne wątki, w których prorok dzieli się swoimi niepokojami i skarży się Bogu na swój nieszczęsny los. Odważnemu prorokowi otwierają się oczy na zawiązywany przeciwko niemu spisek. W tej sytuacji przybiera postawę poddania się woli Bożej, postawę potulnego baranka prowadzonego na zabicie, niewinnego i do końca nieświadomego czekającej go karni. W tej postawie jest w pełni ludzki; nie tłumi wzbierających przeżyć, w tym pragnienia pomsty, gdyż wie, że Pan jest sprawiedliwym sędzią, badającym jego serce i nerki.

Nietrudno odnaleźć cechy i punkty styeczne losu Jeremiasza i Jezusa: także Jego serce jest dziewicze, obłubieńczo oddane Bogu Ojcu i zrodzonej z Jego przebitego boku Oblubienicy czyli nam, Kościołowi. Także Jego misja wywoływała opór i wrogość, stając się ewangelicznym „znakiem sprzeciwu”, który usiłowano uciszyć na krzyżu; wreszcie, także Jego postawa wobec niezawinionego i zastępczego cierpienia była przepelniona ludzkimi bolesnymi przeżyciami, rozciągającymi się pomiędzy lamentacją: „Boże mój, czemuś mnie opuścił?!” i wyznaniem: „W ręce Twoje powierzam ducha Mego”.

Bracia! Pamiętajcie, Słowo Boga jest Osobą. Nie czytasz i nie słuchasz pojęć, terminów, określeń, ale stoisz wobec Osoby, która spotyka

się z tobą. Poznać Boga znaczy, nie tylko dowiedzieć się czegoś o Nim, ale wejść z Nim w intymną relację bliskości i miłości.

Słowo Boże jest Prawdą. A Ojciec chce mieć czcicieli, którzy będą oddawali Mu cześć w Duchu i Prawdzie. Przyjmując zatem Słowo takie jakie jest, nie podważając, nie poddając w wątpliwość, przyjmujesz Jezusa i oddajesz cześć Ojcu.

Takiej postawy brakowało osobom z dzisiejszej Ewangelii. Opisuje ona spory co do osoby Jezusa: „odezwały się głosy”; „inni mówili”, „jeszcze inni mówili”.. „I powstało w tłumnie rozdwojenie z Jego powodu”. „I rozeszli się do każdy do swego domu”. Próba osądu Jezusa a potem zawiązania koalicji przeciwko Niemu nie powiodła się z powodu rozbieżnych opinii i stanowisk.

Drodzy kandydaci do lektoratu! Niech wam przez całe życie bliska będzie postawa Jeremiasza. Idąc za prorokiem Jeremiaszem, zachowując nadal w sercu dobrym i szlachetnym słowo Boże, macie szansę wydawać owoc słuchania słowa Bożego, dzięki swojej wytrwałości, aż staniecie się błogosławionymi, jak patron naszego Seminarium Duchownego, błogosławiony ks. Jan Franciszek Macha, błogosławiony czasów II wojny światowej, dany nam na czas wojny, by nas prowadzić..

Drodzy Alumni i Lektorzy! Umiłujcie słowo Boże jak on; jako słowo Boga do człowieka, każdego miejsca i czasu. I z wiarą wypowiadajcie słowa: „Oto słowo Boże”, co niech się przekłada na szacunek wobec księgi Pisma św.; na szacunek wobec lekcjonarzy mszalnych!

Aby dobrze spełnić posługę lektora, niech każdy z Was z głębi swojego serca wzniesie do Boga modlitwę św. Augustyna: „Niech twoje Pismo Święte będzie moją czystą rozkoszą. (...) Racz mi udzielić trochę tego czasu na rozmyślanie o tajemnicach Twojego Prawa. (...) O Panie, dopełnij swego dzieła we mnie i otwórz przede mną te karty. (...) Niech jako Twoje rozpoznam wszystko, co w Twoich Księgach znajdę. (...) Pragnę rozważać cuda Twego Prawa od samego początku, (...). Panie, ulituj się nade mną i wysłuchaj mojej tęsknoty”. (Wyznania, XI, 2).

I pamiętajcie: „Błogosławieni są, którzy w sercu dobrym i szlachetnym zatrzymują słowo Boże i wydają owoc dzięki swojej wytrwałości”. Amen.

70

Koncentrujemy się na tym, co pozytywne

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

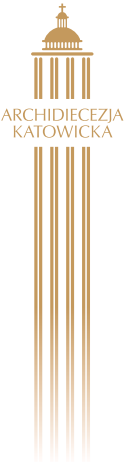
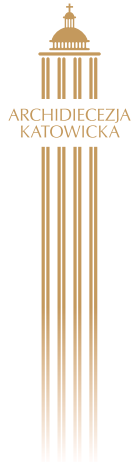
Dzień skupienia dla samorządowców, 9 kwietnia 2022 roku

1. W sobotę 20 listopada 2021 roku w Katowicach został nam dany ks. Jan Franciszek Macha jako błogosławiony męczennik czasu II wojny światowej, dany – jak się okazało kilka miesięcy później - na czas wojny, która toczy się za naszymi wschodnimi drzwiami. Tego dnia nasz watykański gość kard. Semeraro w swojej homilii tak mówił o bł. Janie Franciszku: „Od najwcześniejszych dni swego kapłaństwa oddał się.. na służbę bliźniemu, wkraczając na drogę heroicznego realizacji miłości, która doprowadziła go potem do złożenia ofiary z życia. Opiekował się wieloma rodzinami dotkniętymi koszmarem wojny. Nie pozostał obojętnym na żadne cierpienie: gdziekolwiek ktoś był aresztowany, deportowany, rozstrzelany, przynosił pocieszenie i wsparcie materialne. Nie zwracał przy tym uwagi na różnice narodowościowe, wyznaniowe czy społeczne. Jak cenny jest dzisiaj jego przykład! Jakże jasne jest jego nauczanie.. nasz Błogosławiony przypomina nam, że Chrystus będzie nas sądził za miłość i dobro, które uczyniliśmy”.

W sytuacji jako zaistniała od 24 lutego br. na nowo odczytujemy i przyjmujemy przykład życia i posługi Błogosławionego, który wymaga od nas całkowitego otwarcia na potrzeby ofiar wojny. To otwarcie dokonało się w naszym kraju jakby automatycznie na wielu płaszczyznach. A nasze społeczeństwo, cała Polska okazała się nie ojczyzną solidarności jako zasady życia społecznego.

2. Bracia i Siostry! Wszyscy zostaliśmy postawieni przed niezwykłą próbą, człowieczeństwa i chrześcijaństwa, przed próbą gościnności. Wiemy, ile zrobiły i robią dla uchodźców wojennych samorządy. To ogromna skala pomocy Ukrainie i zaangażowania na rzecz Ukraińców, którzy przekroczyli naszą granicę.

I nadal koncentrujemy się na tym, co pozytywne w naszym myśleniu i działaniu, i współdziałaniu na rzecz potrzebujących. Łatwo się domyślić, że wiele oczekiwanych i koniecznych działań państwa już zostało

i zostanie złożonych na barki samorządów od zapewnienia dachu nad głową i nadawania PESEL-u poczynając, po miejsca w szkołach dla ukraińskich dzieci oraz zapewnienie perspektyw godnego mieszkania i pracy a więc stworzenia w społeczności lokalnej możliwości integracji. W tych i innych znanych wam zakresach potrzebna jest współpraca i współdziałanie samorządów i wszystkich podmiotów życia społecznego, w tym Kościoła. Oczywiście nie może pozostać bez odpowiedzi pytanie samorządów o źródła finansowania zadań własnych gminy i tych związanych z wojennymi uchodźcami.

Bracia i Siostry! Jako Kościół na Górnym Śląsku również uruchomiliśmy wszelkie możliwości. Na dziś (25 marca br.) zostały policzone wyrazy naszej, konkretnej pomocy. Na „pomoc dla Ukrainy” wierni archidiecezji katowickiej złożyli ofiary w łącznej wysokości 3 211 tys. złotych; dziś z Katowic wyjechał 6 tirów z paczkami. W sumie to cztery tysiące paczek, zawierających produkty dla rodziny. W punktach recepcyjnych w Domu św. Marcina i w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym pomoc dorazną otrzymało c. 10 tys. osób; w obu punktach przenocowało 2271 osób. Ośrodki Caritas i domy zakonne oferują 300 miejsc noclegowych. Parafie oferują 470 miejsc. Miejsca te są już w 80-ciu procentach zajęte. Trochę się również o potrzeby duchowe i religijne naszych gości. W archidiecezji posługują już księża grekokatolicy z Ukrainy. Pamiętamy, że wszyscy fratelli tutti jesteśmy; Bóg naszym Ojcem a Kościół domem wszystkich ochrzczonych czy to w Cerkwi, czy w Kościołach siostrzanych.

3. Bracia i Siostry! Ten szeroki wstęp, nakreślający szeroki kontekst naszego działania, naszej codziennej aktywności, przynagla nas do tego, aby w czasie dnia skupienia się zatrzymać, pomyśleć o sobie.

Przypomnę pierwsze i najważniejsze przykazanie poucza ono: „Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego.” Czasem trzeba się zatrzymać, usiąść, pochylić się, wziąć głowę w ręce i pomyśleć o sobie. I po to jest dzień skupienia, aby zobaczyć siebie dla siebie; dla rachunku sumienia; dla swojej rodziny i dla gminy, w której pracujesz.

Droży Bracia i Siostry! Każdy z nas ma swoje deficyty i najlepiej je zna; dlatego ważny jest rachunek sumienia, postanowienie korekty, dla dobra osobistego i wspólnego. W tej autorefleksji w czasie dnia skupienia pomocne jest zawsze słowo Boże w którym może się przeglądać jak w lustrze. Optymistycznie brzmi dzisiaj słowa refrenu: „Pan nas obroni, tak jak pasterz owoce”. Oczywiście nie można tych słów odnosić do aktualnej

sytuacji militarnej na Ukrainie ani w Europie. Obietnice Boże przekazane przez proroka Ezechiela dotyczyły przyszłości narodu wybranego, zjednoczonego w jednej wierze. Obietnice te dotyczą również tych, którzy z wiarą uczestniczą w Eucharystii. To dziś – w czasie tego dnia skupienia – Bóg chce nas teraz uwolnić od wszelkich wiarołomstw, chce nas pocieszyć, napełnić nadzieją i pokojem. Dokonuje się to zawsze, kiedy słuchamy słowa Bożego, kiedy przyjmujemy Chrystusa w Jego Ciele i Jego Krwi.

Przed ewangelią słyszeliśmy słowa, które mogą być kwintesencją całego dnia skupienia: „Odrzućcie od siebie wszystkie grzechy i uczynicie sobie nowe serce i nowego ducha”.

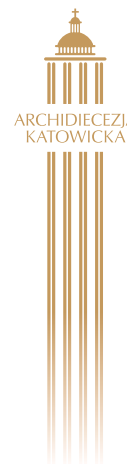
W czasie dnia skupienia działa Bóg i my też jesteśmy wezwani do działania, do czego nas wzywają słowa: „odrzucicie”.. „uczynicie..”. To słowa wzywające do aktywności, działania do metanoi, co oznacza radykalną odnowę życia. Encyklopedia to greckie słowo wyjaśnia tak: „sam termin – w duchu intelektualizmu etycznego właściwego myśli greckiej – sugerował przemianę umysłową; w Nowym Testamencie i teologii chrześcijańskiej jest jednak używany w sensie bliższym hebrajskiemu terminowi teszuwa [‘nawrócenie’], oznaczając zarówno zmianę samorozumienia i myślenia jednostki, jak i jej postępowania; w kontekście chrześcijańskich praktyk religijnych metanoia oznacza także pokutę i skruchę.

To właśnie w tym duchu, w duchu zmiany „samorozumienia i myślenia” przyjmujemy jako optymistyczny znak, opisany w Ewangelii cud wskrzeszenia Łazarza a jeszcze bardziej znak zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, do którego prowadzą nas wielkopostne dni.

Zmartwychwstanie to fundament naszej wiary a Kościół od początku głosi fundamentalną prawdę (kerygmat), że Jezus Chrystus cierpiał, umarł i zmartwychwstał dla człowieka; dla ciebie i dla mnie i po to przyszedł abyśmy „mieli życie i mieli je w obfitości» (por. J 10, 10). Wierzymy w to zapewnienie. W Nim jest nasza przyszłość, w którą wchodzimy przyjmując sakramenty Kościoła od chrztu poczynając.

Szczególnym sakramentem bliskości, miłości i przyszłości jest Eucharystia. Mówimy, że jest zanurzeniem w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, który w mowie pożegnalnej powiedział: „Pokój zostawiam wam, pokój mój daję wam. Nie tak jak daję świat, Ja wam daję. Niech się nie trwoży serce wasze ani się lęka!”(J 14,7).

Przyjmijmy dar pokoju; bądźmy apostołami i posłańcami pokoju, tak potrzebnego zawsze i wszędzie. Amen.

71

Zostanie to, co było miłością do Boga i do ludzi

Homilia Arcybiskupa Katowickiego;

Niedziela Palmowa; Katowice, Katedra, 10 kwietnia 2022 roku

Bracia i Siostry! Wysłuchaliśmy opis męki Pańskiej. To ewangeliczna relacja o największym dramacie w historii ludzkości, którego ostatni akt rozegrał się w Wielki Piątek na Golgocie.

Mimo swego dramatyzmu – opis drogi krzyżowej naszego Pana Jezusa Chrystusa, jest również Ewangelią, Dobrą Nowiną dla człowieka. Bo informuje nas o Jezusie Chrystusie, który zaświadcza o Bogu Ojcu, który jest Miłością i który tak umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy kto w Niego wierzy nie zginął, ale miał życie wieczne. Dał Go najbardziej w Jego śmierci!

Bracia i Siostry! Jak łatwo było zauważyć osoby włączone w dramat męki i śmierci naszego Pana przyjmują różne postawy: umywanie rąk od odpowiedzialności; obojętność; tchórzostwo; okrucieństwo; brak zdania, gdy trzeba opowiedzieć się za prawdą i przeciwstawić się kłamstwu. Oprócz postaw negatywnych możemy podziwiać: wierność Jana, podążającego za Mistrzem, wrażliwość i odwagę Weroniki, współczucie niewiast, miłosierdzie Szymona udzielającego pomocy skazańcowi.

W opisanych postawach dość łatwo odnaleźć jakieś punkty styczne z naszymi własnymi postawami; z naszym postępowaniem. W taki sposób w ewangelicznym zwierciadle odkrywamy prawdę o sobie. Niezależnie od tych okryć, uświadamiamy sobie w Niedzielę Palmową, że być chrześcijaninem znaczy zgodzić się na wspólnotę losową z Jezusem Chrystusem. Dlatego droga krzyżowa Jezusa Chrystusa trwa; jest to dziś droga krzyżowa wielu chrześcijan i nie tylko; idzie nią ukraiński naród oraz inne narody żyjące w mroku wojen zapomnianych; jest to dziś droga prześladowanych chrześcijan, ośmieszanego papieża, biczowanych biskupów i księży. Współczesna droga krzyżowa, to również droga poniewieranego, niszczonego człowieczeństwa; to droga dzieci zabijanych w łonie matki i na wojnie; dzieci, którym odebrano dzieciństwo przez różne formy przemocy i wyzysku; dzieci seksualnie wykorzystanych; to

droga młodych, którym daje się do ręki broń, ucząc zabijania; to droga młodych zmuszanych do niewolniczej pracy i wykorzystywanych na różne sposoby; to droga cierpiących, najmniejszych braci i sióstr Chrystusa, z którymi On się identyfikuje.

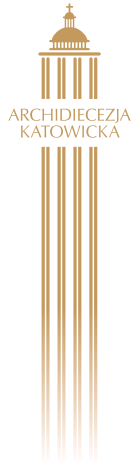
Idąc świadomie tą drogą, dostrzegamy konteksty roku 2022 i zachowujemy się na tej drodze jak wielu świadków, i uczestników tej drogi przed nami, to znaczy aktywnie. Jak np. beatyfikowany męczennik II wojny światowej, ks. Jan Franciszek Macha. Działamy jako on, zgodnie z otrzymanymi na chrzcie św. charyzmatami i darami Ducha Świętego w sakramencie bierzmowania.

A idąc razem jako wspólnota Kościoła, modlimy się za siebie nawzajem, abyśmy w codzienności odnajdywali się w: wierności Jana, idącego wytrwale za Mistrzem, we wrażliwości i odwadze Weroniki, we współczuciu niewiast, w miłosierdziu Szymona, który, mimo iż przymuszony, udziela pomocy skazańcowi; a nawet we łzach Piotra, który choć zdradził, to umiał wrócić, wyznać swoją miłość i pozostać już wiernym do końca, aż do męczeńskiej śmierci.

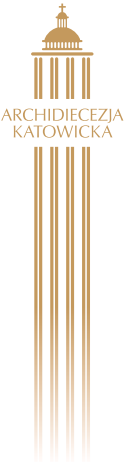
Jako pasterz Kościoła katowickiego składam wam Bóg zapłać za nieprzymuszone przyjęcia postawy Szymona i Weroniki, za wasze ofiarne zaangażowanie, zwłaszcza w jakże dziś aktualne pomaganie Ukrainie / Ukraińcom i za modlitwę o pokój dla całej ludzkiej rodziny.

Bracia i Siostry! Przesłanie płynące z rozważania Meki Pańskiej, Drogi Krzyżowej jest oczywiste. „Potem mówił do wszystkich: Jeśli kto chce iść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech co dnia bierze krzyż swój i niech Mnie naśladuje!” (Łk 9,13). Trzeba więc Twojej decyzji, ponowienia woli chodzenia z Chrystusem, nawet wtedy droga naśladowania staje się drogą krzyżową.

Mówił poeta: Teraz czas na naszą Drogę Krzyżową. Nas też czasem niesłusznie posądzają. Nas też dotknie cierpienie i będziemy przewracali się może więcej niż trzy razy. Nieoczekiwany przyjaciel okaże nam pomoc. Kobieta uśmiechnie się do nas w naszym cierpieniu. Obnażą nas, pokażą wszystkim nasze wady; czas obedrze nas ze wszystkich uroków. Będziemy umierali w zupełnej samotności, tylko z Matką Boską i z Ewangelią, jak ze świętym Janem. Zostanie tylko to, co w naszym życiu było miłością do Boga i do ludzi. Tego żaden grób nie zamknie, żaden kamień nie przywali. (J. Twardowski). Zostanie to, co było miłością do Boga i do ludzi i stanie się zmartwychwstaniem. Amen.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Rocznica śmierci bp. Herberta Bednorza

Katowice, Katedra, 12 kwietnia 2022 roku

Dzisiaj przypada 33 rocznica przejścia do Domu Ojca, IV-go biskupa katowickiego Herberta Bednorza. Dokładnie 100 lat temu jego rodzina mieszkająca w Gliwicach optowała za Polską i przeniosła się do Katowic, aby żyć w tej części Górnego Śląska, która została włączona do odrodzonej Rzeczypospolitej. Cała rodzina zamieszkała w Katowicach na ul. Wodnej i przynależała do parafii Mariackiej.

Ks. Herbert Bednorz święcenia kapłańskie przyjął w 1932r. i rozpoczął pracę duszpasterską w parafii św. Barbary w Chorzowie u boku proboszcza ks. Józefa Gawliny, przyszłego biskupa polowego. Po roku posługi został skierowany na studia specjalistyczne w Belgii (Louvain) i we Francji. Na krótko przed wybuchem wojny wrócił do diecezji i czas okupacji przeżywał jako administrator parafii Brzeziny Śląskie. W tym czasie wraz ze swoim bratem Rudolfem – organizował – analogicznie jak bł. Jan Franciszek Macha – pomoc dla rodzin powstańców i dla innych prześladowanych przez władze okupacyjne. Za to zaangażowanie brat bpa Herberta został osadzony w Auschwitzu.

W roku 1950 dr Bednorz został zamianowany biskupem koadiutorem i po śmierci bpa Stanisława Adamskiego (1967) został biskupem katowickim. Brał udział w Soborze Watykańskim II pełniąc równocześnie z ramienia Episkopatu Polski funkcję rzecznika prasowego biskupów z Polski. Wkrótce potem zainicjował w diecezji katowickiej pierwszy synod, zakończony w 1975 r. Prowadząc prace synodalne (z udziałem laikatu!) dążył do tego, aby nauka soborowa była poznawana i realizowana w życiu lokalnego Kościoła. Przybliżał też wiernym katolicką naukę społeczną i to za czasów jego posługiwania wzrastało znaczenie piekarskiego sanktuarium jako miejsca głoszenia katolickiej nauki społecznej i bronięcia tych, którzy nie mieli głosu, górnośląskich robotników.

Niestrudzenie starał się o budowę nowych kościołów, zwłaszcza „w nowych miastach i osiedlach” jak zwykł mówić. Z programu budowy nowych kościołów uczynił oddolny ruch społeczny, pospolite ruszenie,

najpierw zdobywania pozwoleń a potem wnoszenia nowych kościołów. W programie jego działania ważne miejsce zajmowała również troska o kościół katedralny, wszak to kościół biskupa i katedra jego nauczania. Był świadkiem jego wnoszenia i wyposażania; bolał nad tym, że katowicka katedra nie została wybudowana zgodnie pierwotnymi planami, pozostała okaleczona. W tym zakresie podejmował to, co wtedy było możliwe. To dzięki jego inicjatywie i determinacji, mimo sprzeciwu kapituły katedralnej, przebudowano prezbiterium katedry. Dzięki tej radykalnej zmianie w centralnym miejscu, pod kopułą katedry znalazł się okrągły ołtarz, skupiający wspólnotę Kościoła wokół symbolu Chrystusa. Dzięki osobiście wyjednanej pomocy Kościoła w Niemczech katedra zyskała: nowe organy (Essen); mozaiki (Monachium) w kaplicy NS. W diecezji Pasawa (Passau) postarał się o dzwony do katedry i zainicjował starania o to, by „porta principalis”, główne drzwi do katedry zostały ozdobione scenami związanymi z sakramentem chrztu św., wszak ten sakrament to brama do Kościoła.

W rozmowach wracał do sprawy podniesieni kopuły katedry i rozważał wybudowanie nad wejściem do katedry zaprojektowanego przez Xawerego Dunikowskiego tympanonu, przedstawiającego hołd ludu śląskiego dla Chrystusa Króla. Dziś w perspektywie 100 lecie powstania archidiecezji katowickiej możemy go budować jako element realizowania pierwotnego projektu; po prostu kończymy budowę katedry. W zamysłu projektantów hołd ludu śląskiego miał być wykutym w kamieniu programem; teraz będzie raczej pomnikiem wierności pokoleń wiernych archidiecezji katowickiej wobec Chrystusa Króla, co niech ciągle będzie wyróżniającą ich cechą.

Eucharystią dziękujemy za życie i posługę śp. bpa Herberta w 33 rocznice jego śmierci; za budowanie kościołów i Kościoła – Wspólnoty. Możemy być pewni, że Chrystus Król wypowiedział pod jego adresem słowa: sługo dobry i wierny a dobry Bóg okazał mu swoje miłosierdzie i swoją miłość na wieczność.

Przepróśmy Boga za nasze grzechy.

73

Proklamujcie rok łaski od Pana

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

Msza Krzyżma Świętego; Katowice, 14 kwietnia 2022 roku

1. Bracia w kapłańskiej posłudze, biskupi, prezbiterzy, diakoni. Jubilaci i Dziekani! Bracia i Siostry! Drodzy reprezentanci Służby Liturgicznej!

W Wielki Czwartek 2022 r. w sakralnej przestrzeni naszej katedry wspominamy wszystkich, którzy tu, realizując swoje powołanie, otrzymali święcenia diakonatu, prezbiteratu i episkopatu. Myślmy o wszystkich mających udział w kapłaństwie JCH i posługujących w naszym Kościele lokalnym.

Wspominamy też wszystkich, służących Kościołowi poza naszą archidiecezją. Myślmy o księżach fidei donum - misjonarzach w Afryce i w Kazachstanie; wspieramy braci pracujących wśród Polonii i w innych Kościołach lokalnych. Wspieramy księży seniorów i chorych (ks. Janusz Rudzki) oraz tych z naszego prezbiterium, którzy się źle mają, czy to czekając na decyzje SA, czy to, ponosząc konsekwencje przestępstw, zostali pozbawieni wolności. Zachęca nas św. Paweł: „płaczcie z tymi, którzy płaczą, weselcie się z tymi, którzy się weselą”. Wszystkich otaczamy modlitwą i wsparciem. I na co dzień kierujemy się zasadą OPI: oremus pro invicem.

2. Wielki Czwartek – 2022. Konteksty.

W tym wieczniku, 20-go listopada ubiegłego roku, w sobotę, tuż przed uroczystością Chrystusa Króla, został nam dany – katowickiemu Kościołowi, szczególnie jego prezbiterium, ks. Jan Franciszek Macha, męczennik czasu II wojny światowej, jako błogosławiony. Dany nam, jak się okazało za kilka miesięcy, na czas wojny, która toczy się za naszą wschodnią granicą i wywołuje prawdziwy exodus Ukraińców, przede wszystkim kobiet i dzieci.

Podczas niezapomnianej beatyfikacyjnej liturgii, kard. Semeraro w homilii mówił m.in.: „Od najwcześniejszych dni swego kapłaństwa oddał się... na służbę bliźniemu...”, która doprowadziła go potem do złożenia ofiary z życia. Opiekował się wieloma rodzinami dotkniętymi koszmarem wojny. Nie pozostał obojętnym na żadne cierpienie: gdzie-

kolwiek ktoś był aresztowany, deportowany, rozstrzelany, przynosił pocieszenie i wsparcie materialne. Nie zwracał przy tym uwagi na różnice narodowościowe, wyznaniowe czy społeczne. Jak cenny jest dzisiaj jego przykład! Jakże jasne jest jego nauczanie!”

Drodzy Bracia! W nieprzewidzianej przez nikogo sytuacji wojny i fali wojennych uchodźców poszliśmy jako Kościół i prezbiterium za przykładem życia i męczeństwa Błogosławionego, który z pewnością oczekiwał od nas całkowitego otwarcia na potrzeby uchodźców. I ono się dokonało i dokonuje. Uruchomiliśmy parafialne i archidiecezjalne możliwości mieszkaniowe, gdzie uchodźcy mogli się zatrzymać. A pomocnicze punkty recepcyjne w Domu św. Marcina i w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym działały i działają nieprzerwanie, zaś alumni naszego seminarium duchownego mają niezwykle doświadczenie pastoralne, w tym doświadczenie współpracy i współdziałania z samorządem oraz doświadczenie niezwyklej ofiarności wolontariuszy.

A my jako duszpasterze ogarniamy naszych ukraińskich gości duszpasterską troską, wszak fratelli tutti jesteśmy; Bóg jest naszym Ojcem a Kościół domem wszystkich ochrzczonych czy to w Cerkwi, czy w Kościołach siostrzanych.

Drodzy Bracia! Można bez przesady stwierdzić, że wiele uczyniliśmy, indywidualnie i wspólnotowo. Przyjmijcie szczerze Bóg zapłać za zrozumienie i każdy gest wsparcia oraz pomocy. Bóg zapłać za dar tegorocznej kapłańskiej jałmużny postnej w wysokości niespełna 300 tys. zł., która zostanie przekazana do 5-iu parafii w archidiecezji lwowskiej, gdzie posługują nasi bracia, prezbiterzy naszej archidiecezji. W minionym tygodniu z każdym z nich rozmawiałem telefonicznie. Są swej Matce – rodzinnej archidiecezji i jej prezbiterium ogromnie wdzięczni.

Drodzy Bracia!

Trudno nie wspomnieć o drugim kontekście. Jest nim trwający synod o synodalności. Działamy pod presją czasu i przygotowujemy się do zakończenia synodu na szczęblu diecezji w czerwcu br. Tuż przed Wielkim Tygodniem otrzymaliśmy list kard. Prefekta Kongregacji Duchowieństwa. Czytamy w nim. m.in:

„Przed wszystkim mamy głęboką świadomość, że kapłani w wielu częściach świata już teraz dźwigają wielki ciężar pracy duszpasterskiej... Bardziej niż zapraszać do mnożenia działań, chcielibyśmy Was zachęcić do spojrzenia na Wasze wspólnoty tym kontemplacyjnym spojrzeniem,

o którym mówi do nas Papież Franciszek w Ewangelii gaudium (n. 71), w taki sposób, aby odkryć liczne przykłady zaangażowania i dzielenia się, które już kiełkują w Waszych Kościołach. W rzeczywistości, obecna faza diecezjalna procesu synodalnego zmierza do celu, aby „zebrać bogactwo doświadczeń przeżytej synodalności” (Dok. przyg., 31).

Idąc za sugestią Kardynała Prefekta rzeczywiście możemy w naszym Kościele lokalnym odkryć liczne przykłady „zaangażowania i dzielenia się”; nie tylko te, które niedawno zasiane, teraz „kiełkują”, ale i te, które były zasiewane w przeszłości, choćby poprzez styl i program wizytacji kanonicznych i cały proces synodalny przed i czasie II synodu archidiecezji katowickiej. Niestety – czas pandemiczny zaburzył tak intensywne wcześniej na każdym szczeblu relacje duszpasterskie. Dziś stajemy na placu budowy Kościoła i próbujemy rekonstruować, reanimować, rekultywować itd. Niech nam nie zabraknie determinacji i kreatywności jak w czasie pandemii, przede wszystkim niech nie zabraknie miłości pasterskiej.

3. Niedawno temu w tej katedrze odbył się pogrzeb znanego kardiochirurga. Na początku Mszy św. pogrzebowej powiedziano, że „zużył” swoje serce ratując serca innych.

Drodzy Bracia! My też zużywamy nasze serca w służbie Kościołowi, w służbie człowiekowi, w służbie ewangelizacji i służbie dobru wspólnemu. Działamy według najlepszej woli. Czas biegnie szybko, a intensywność pracy sprawia, że i nasze serca się zużywają i każde uderzenie zbliża nas do uderzenia ostatniego. Wtedy już nie pomoże bypass ani rozrusznik. Nastąpi wielka cisza. Wierzmy, że kiedy przychodzi śmierć, przychodzi Chrystus, nasz Mistrz i Zbawiciel, przychodzi do nas z sercem przebitym włócznią żołnierza, z którego płynie krew i woda, znak sakramentów Kościoła, jak śpiewamy w prefacji o NSPJ. Tam ma swój początek Eucharystia i kapłaństwo służebne. A my w dni Triduum uświadamiamy sobie na nowo, że jesteśmy z Eucharystii i dla Eucharystii.

Celebrując Eucharystię uświadamiamy sobie, że ona nie zamyka się w przestrzeni sakralnej, ani w rycie sakramentalnym, dlatego mówimy o społecznych owocach Eucharystii. „Nie powinniśmy zapominać, że sprawujemy Eucharystię, by nauczyć się stawać eucharystycznymi mężczyznami i kobietami. Co to oznacza? Znaczy pozwolić, by Chrystus działał w naszych uczynkach: żeby Jego myśli były naszymi myślami, Jego uczucia naszymi uczuciami, Jego wybory naszymi wyborami” (Franciszek, Katecheza podczas audiencji generalnej, 4 kwietnia 2018 roku).

Wychodząc z Eucharystii jesteśmy w najgłębszej komunii z Chrystusem oraz z naszymi siostrami i braćmi. Jesteśmy też posłani, by nieść pokój światu. Warto jednak, byśmy pamiętali, że pokój Pański nie jest darem, na który inni muszą sobie zasłużyć przez dobre życie, albo mogą go nabyć od nas za pomocą dostępnych im środków. Pokoju nie gwarantuje wyrównanie rachunków, ale wielkoduszność. Pokój, który niesiemy w sobie po Mszy świętej, jest owocem naszego „przejścia” przez ręce Jezusa, przyjęcia logiki życia ofiarowanego, wyrazem gotowości do bycia wydanym. Pokój jest domeną ludzi błogosławionych, którzy naśladują Jezusa w dobrym mówieniu Ojcu o braciach i siostrach. Jest darem Ducha dla jednania ludzi, aby świat coraz bardziej przypominał dom Ojca, a nie scenę teatru wojny.

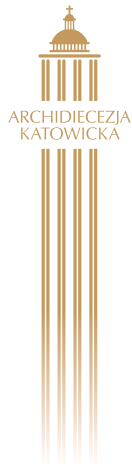
Wartość, jaką dla świata ma dar pokoju Chrystusa, uwydatniła się z całą mocą w ostatnich wydarzeniach za naszą wschodnią granicą. Porusza nas ogrom zniszczeń wojennych i cierpienie niewinnych ludzi. Uzmysławiamy sobie, do jak wielkiego okrucieństwa może doprowadzić niepamięć o tym, że „istnieje pewna «architektura» pokoju, w której uczestniczą różne instytucje społeczne, i istnieje «rzemiosło» pokoju, które angażuje każdego z nas osobiście” (Franciszek, Fratelli tutti, 231).

„Rzemiosło pokoju, które każdego z nas angażuje osobiście” nie przynosi nam ujmy; nie może jednak być tylko działaniem na eksport, bo przestrzeń pokoju powinna być każda parafialna i zakonna wspólnota, każda wspólnota uczniów i świadków Zmartwychwstałego. A papież pokoju Jan XXIII dopowiada, że aby osiągnąć przestrzeń pokoju, trzeba „rozbrojenia serca” własnego. Droga do tego prowadzi przez sakrament pokuty, przez przebaczenie i pojednanie.

Rozbrojenie serca wyraża się również w osobistej kulturze, która odzwierciedla wewnętrzną postawę widzenia najpierw brata i siostry, a potem siebie. Życzymy sobie nawzajem takiego patrzenia i kultury pokoju.

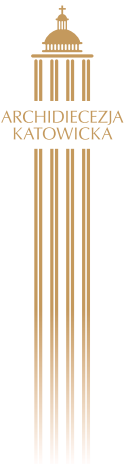
Wszyscy zdajemy sobie sprawę z wyzwań i zadań, wobec których stajemy jako Kościół w skali globalnej i lokalnej. Dlatego potrzebne jest nam doświadczenie Kościoła – Wspólnoty i jedności prezbiterium, zgromadzonego wokół pasterza. Msza św. Krzyżma Świętego, kiedy konsekrujemy Krzyżmo św., poświęcamy olej katechumenów i olej chorych, daje takie przeżycie i doświadczenie.

Drodzy Bracia! Mam świadomość, że przemawiam do namaszczonych przez Ducha Świętego. Dlatego idźcie z tego wiecznika, aby ubo-

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

gim nieść dobrą nowinę, więźniom głosić wolność, niewidomym przejrzenie, uciśnionych odsyłać wolnych; idźcie w pokoju, proklamować rok łaski od Pana. Amen.

74

Powołani na świadków

Orędzie Wielkanocne Arcybiskupa Katowickiego

Katowice, 17 kwietnia 2022 roku

1. Treść Wielkanocy jest zawsze ta sama. To nie tyle zmartwychwstanie, bo nie było świadków tego wydarzenia, ani pusty grób, tylko Zmartwychwstały, o którym świadczą dziś w czytanych tekstach dwaj świadkowie apostołowie Piotr i Paweł.

Wydarzenie opisane w Dziejach Apostolskich miało miejsce już rozszlaniu i wyposażeniu apostołów w dar Ducha Świętego. To w wieczniku apostołowie usłyszeli z ust Zmartwychwstałego lakoniczne polecenie: „Idźcie na cały świat i głosicie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!”.

I właśnie w odczytanym fragmencie słyszeliśmy jak swoją misję spełnia Piotr: głosi katechezę jako świadek życia, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. „z Nim jedliśmy i piliśmy po Jego zmartwychwstaniu”.

W przypadku Piotra mamy do czynienia ze świadkiem szczególnym. We wskazywanym przez tradycję miejscu na brzegu jeziora Genezaret postawiono kościół prymatu, pierwszeństwa Piotra dla upamiętnienia wyjątkowej rozmowy - dialogu o przeszłości i przyszłości, rozmowy Zmartwychwstałego z Piotrem. Po tym jak spożyli proste śniadanie rybaków: „rzekł Jezus do Szymona Piotra: Szymonie, synu Jana, czy miłujesz Mnie więcej aniżeli ci? Odpowiedział Mu: Tak, Panie... Rzekł do niego: «Paś baranki moje!. Trzykrotne pytanie, trzykrotna, jednoznaczna odpowiedź i trzykrotne polecenie. Paś owce moje!”. I niejako od zaraz Piotr podejmuje posługę pasterską a jest nią głoszenie i bycie świadkiem Zmartwychwstałego – wobec Żydów i pogan.

Drugim ze świadków szczególnych, to św. Paweł, wcześniej Szaweł, spotkał u bram Damaszku Zmartwychwstałego, który go wybrał „za narzędzie” i również stał się jego niezwykłym świadkiem, apostołem pogan.

Ku wszystkim egzystencjalnym pytaniom o życie i śmierć, o sens i cierpienie, wychodzi Kościół, jak niegdyś Piotr, który przybył do domu centuriona w Cezarei; wychodzi z orędziem, które zmienia wszystko: Ten, który został zabity, żyje (por. Dz 10,39-40) Zmartwychwstał!

Przez Jego zmartwychwstanie Bóg odpowiedział się radykalnie po stronie życia. Z Nim możemy podążać ku temu, co w górze; ku nieogarnionym umysłem przestrzeniom Bożej miłości, ku przyszłości, którą przygotował Bóg. I nie stawiamy Bogu ludzkich ograniczeń. Pozwólmy, aby Bóg mógł nas obdarować życiem bez końca, któremu na imię Miłość i Dom Ojca.

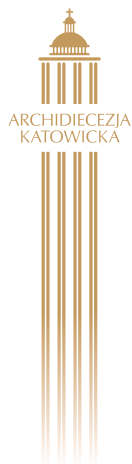
2. Bracia i Siostry! Teraz nadeszła godzina naszego świadectwa, świadectwa uczniów Jezusa żyjących w XXI wieku; nadszedł czas naszych odpowiedzi na pytanie świata o sens, o przyszłość, o nadzieję, o życie, to nasza pokojowa misja i zadanie. Nas, zgromadzonych na uczcie Baranka, którzy ze Zmartwychwstałym zasiadają do stołu, aby spożywać Jego Ciało i pić Jego krew.

Za chwilę w odpowiedzi na zanurzenie w Jego śmierć i zmartwychwstanie zaśpiewamy: Głosimy śmierć Twoją Panie Jezus, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie i oczekujemy Twego przyjścia w chwale. Zauważmy gradację: głosimy śmierć, zmartwychwstanie i przyjście w chwale. Uroczystość zmartwychwstania jest dobrą okazją do przypomnienia, że jako kolejne pokolenie chrześcijan czekamy na paruzję, na przyjście Zmartwychwstałego w chwale. Bo „na końcu triumfuje duch, czyli triumfuje prawda, wolność, miłość, to znaczy, że ostatecznie zwycięża nie jakaś nieokreślona siła, lecz coś, co posiada określone oblicze. Omega świata..” Zmartwychwstały Chrystus.

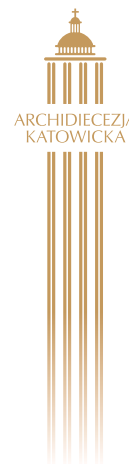
Niech na wskroś wielkanocna deklaracja wyśpiewana po słowach: Oto wielka tajemnica wiary, przekłada się na praktykę naszego życia. Bądźmy ludźmi Paschy i Wielkanocy. Przechodzenia ze śmierci od życia. Co praktycznie oznacza orientowanie siebie i swej codzienności na Zmartwychwstałego, który jest i Jego Ewangelię.

Żyjmy więc zmartwychwstaniem, czyli nowością życia, które objawił Jezus; nowością dzieci Bożych, dzieci dnia, rodzeństwa Światłości; nowością życia, które nie zna zmierzchu. I bądźmy świadkami Miłości zmartwychwstałej!

Pamiętajmy, że chrześcijanin to człowiek z przyszłością a jest nią ostatecznie Zmartwychwstały zwycięzca śmierci, piekła i szatana, który

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

jest jedyną, Bożą Odpowiedzią na wszystkie pytania, które może zadać „człowiek z prochu ziemi”; który ufa obietnicy Zmartwychwstałego, że po to przyszedł, abyśmy mieli życie i mieli je w obfitości (por. J 10.10).

Z tej perspektywy, w XXI wieku bardziej niż w XX aktualny jest anonim, pełna nadziei modlitwa z wieku XX-go: „*Ziemia jest piękna i lżej się żyje | W dolinie nadziei.. | Modlitwy są wysłuchiwane.. | Bóg mieszka tuż za płotem.. | Prasa ani jednym słowem nie wspomina | O budowaniu wieży.. | Nóż nie znajduje mordercy.. | Śmieje się z Ablem.. | W łufach armat | Gołębie wiją gniazda.. | Wszystkie drogi są otwarte | W atlasie nie ma granic.. | Słowo jest zrozumiałe. | Kto mówi tak myśli tak. | A Kocham: znaczy teraz i na wieki. | I gniew się powoli wypala. | Ręka biednego nie jest nigdy bez chleba. | Kule zatrzymywane są w locie. | Przy bramie wieczorem czeka anioł | Nosi zwyczajne imiona | I mówi kiedy umieram: | Adamie.. człowieku z prochu ziemi.. Powstań!*” (Anonim XX wiek).

75

Dzień Męczeństwa Duchowieństwa Polskiego

Homilia Arcybiskupa Katowickiego
WŚSD, 29 kwietnia 2022 roku

1. Beatyfikacja ks. Jana Franciszka Machy stała się impulsem do wydania reprintu unikatowego wydawnictwa pod tytułem: *Księga upamiętniająca kapłanów, którzy zginęli z rąk hitlerowców w czasie II wojny światowej oraz tych, którzy zostali skazani na śmierć przez reżym komunistyczny tak w czasie wojny, jak i również po jej zakończeniu, a także misjonarzy męczenników alumnów i braci zakonnych.*

Wydawnictwo to powstawało w Tarnowie w 2010 roku z okazji ogłoszonego przez papieża Benedykta 16-go Roku Kapłańskiego, a celem wydawnictwa było upamiętnienie, do czego wzywał Jan Paweł Wielki, męczeńskiej ofiary duchownych, którzy w czasie II wojny światowej i po jej zakończeniu złożyli ofiarę z życia i ponieśli śmierć zdaną najczęściej z motywu nienawiści do wiary i kapłaństwa. Mówił Papież:

Oni stanowią dla nas wzór do naśladowania, z ich krwi winniśmy czerpać moce do codziennej ofiary, jaką mamy składać Bogu z naszego życia. Są dla nas przykładem, byśmy tak jak oni odważnie dawali świadectwo wierności krzyżowi Chrystusa. (Homilia w Bydgoszczy, 1999).

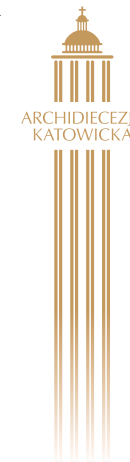
To wyjątkowe wydawnictwo zawiera imiona i nazwiska 2947 duchownych - męczenników i jest dziełem wspólnoty seminaryjnej w Tarnowie, która korzystając z dostępnych źródeł historycznych, sporządziła spis, a następnie uzyskane dane, imiona i nazwiska, przynależność do diecezji lub zgromadzenia oraz rok śmierci, przelała na papier w porządku alfabetycznym. W procesie przepisywania przez alumnów reprezentujących wszystkie roczniki studiów dochodziło z pewnością do spotkania z tymi nieznanymi męczennikami z czasów prześladowań i do głębokiej refleksji nad istotą kapłańskiej posługi, która jest wejściem na drogę wspólnoty losowej z Jezusem Chrystusem, wymagającej ofiary aż do końca, a nieraz męczeńskiej śmierci.

W pamiętnym dniu 1 maja 2010 roku podczas Ogólnopolskiej Pielgrzymki Kapłanów na Jasną Górę oryginał opisywanego wydawnictwa był niesiony w procesji przez delegację duchowieństwa z częstochowskiej katedry na Jasną Górę wraz z ziemią z miejsc kaźni polskich księży i został tam złożony jako votum kapłanów polskich.

2. Obecnie z okazji beatyfikacji ofiary II wojny światowej – ks. Jana Franciszka Machy – zapisanego w tarnowskim wydawnictwie pod numerem 1473., wydrukowano reprint tego wydawnictwa, które dziś przekazuję wam drodzy alumni jako jeszcze jedną pamiątkę do izby pamięci bł. Jana Franciszka, patrona seminarium.

Niech przypomnienie personaliów ofiar duchownych, męczenników czasu II wojny światowej i stalinizmu umocni wszystkich duchownych i tych, którzy weszli na drogę realizacji powołania, w służbie aż do końca, a przeglądających to wydawnictwo, uczy szacunku wobec ofiar, często zapomnianych; niech też mobilizuje do modlitwy o pokój i o nowe powołania do naśladowania Chrystusa do końca.

Błogosławiony ks. Jan Franciszek Macha w kazaniu wygłoszonym 7 kwietnia 1940 roku w kościele pw. św. Józefa w Rudzie Śląskiej powiedział: „Najbardziej charakterystycznym znamieniem dobrego pasterza, którego Pan Jezus opisuje w swojej przypowieści, przedstawiając w niej samego siebie, jest to, że pasterz dobry zasłania samym sobą owieczki przed napastnikiem i życie swe oddaje w obronie owiec. Znać i szukać potrafi nie-

jeden pasterz. Paść i żyć słowami – to potrafi niejeden. A iluż mamy takich, co by życie swe dali za owce swe? Takim jest dobry Pasterz Pan Jezus”.

Omawiane wydawnictwo zwiera odpowiedź na pytanie postawione przez Błogosławionego – „iluż mamy takich, co by życie swe dali za owce swe”, a brzmi ona: tysiące; należy do nich dobry pasterz, ks. Jan Franciszek Macha i męczennicy II wojny światowej.

3. Bracia! Dzień 29 kwietnia br. jest bogaty w treści. W liturgii wspominamy św. Katarzynę Sienieńską, patronkę Europy. Trwa Tydzień Miłosierdzia. A w mszalnej modlitwie prosiliśmy: Wszchemogący Boże, święta Katarzyna ze Sjeny, rozważając mękę Pańską i służąc Twojemu Kościołowi, płonęła miłością ku Tobie, spraw przez jej wstawiennictwo, abyśmy zjednoczyli się z misterium Chrystusa i radowali się z objawienia Jego chwały!

Życmy sobie nawzajem, aby trwał proces naszego jednoczenia się z misterium Chrystusa przez udział w wielkiej tajemnicy wiary; byśmy głosili śmierć Twoją Panie Jezu, wyznawali Twoje zmartwychwstanie i oczekiwali Twego przyjścia w chwale.

Głosimy, wyznajemy i oczekujemy... Jest w tych słowach dynamika ruchu, idziemy po tych słowach jak po stopniach; my utrudzeni i obciążeni, i znajdujemy ukojenie dla dusz naszych. Jak je znaleźli ostatecznie wszyscy męczennicy i błogosławieni, należący dziś do Kościoła triumfującego, chodzący już w absolutnej światłości Boga.

A my idziemy w pielgrzymce wiary i wysławiamy Ojca, Pana nieba i ziemi, że tajemnice Królestwa objawił nam, prostaczkom. Amen.

DEKRETY I ZARZĄDZENIA

76

Dekret o wyborach do Parafialnych Rad Duszpasterskich w 2022 roku

Działając po myśli kanonu 536 KPK oraz Statutu Parafialnej Rady Duszpasterskiej w Archidiecezji Katowickiej, zarządzam na dzień 12 czerwca 2022 roku przeprowadzenie wyborów do parafialnych rad dusz-

pasterskich w parafiach Archidiecezji Katowickiej na kolejną pięcioletnią kadencję. Przy organizacji wyborów należy kierować się dyspozycjami zawartymi w Statucie oraz w Zasadach wyborów parafialnych rad duszpasterskich w archidiecezji katowickiej. Należy także zastosować terminarz dołączony przez kanclerza Kurii Metropolitalnej, w którym określone są poszczególne etapy procedury wyborczej. Módlmy się do Ducha Świętego, aby wspólnoty parafialne wyłoniły w kolejnych wyborach do rad duszpasterskich oddanych Kościołowi współpracowników, chętnie wspierających swoich duszpasterzy w codziennej posłudze ludowi Bożemu.

Z pasterskim błogosławieństwem

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki

KS. JAN SMOLEC

Kanclerz Kurii Metropolitalnej

Katowice, 27 kwietnia 2022 roku

VA I-41/22

Terminarz wyborów

1. 8 maja - ogłoszenie i rozpoczęcie procesu zgłaszania kandydatów
2. 5 czerwca - informacja o zgłoszonych kandydatach i udostępnienie list wyborczych
3. 12 czerwca - wybory
4. 19 czerwca - ogłoszenie składu rady
5. Wrzesień/październik - pierwsze posiedzenie rady, złożenie przyczyn, wybór wiceprzewodniczącego

KS. JAN SMOLEC

Kanclerz Kurii Metropolitalnej

PERSONALIA

77

Dekrety i nominacje

Bp Olszowski Grzegorz	przewodniczący Rady Wydziału ds. Misji na kolejne 3 lata
Ks. Bryzik Józef	Pomoc duszpasterska w parafii Św. Stanisława Kostki w Katowicach - Giszowcu
Ks. Gawel Łukasz	upoważnienie do udzielania sakramentu bierzmowania w Archidiecezji Katowickiej na kolejne 5 lat
Ks. Kaput Grzegorz	członek Rady Wydziału ds. Misji na kolejne 3 lata
Ks. Kliche Ireneusz	członek Rady Wydziału ds. Misji na kolejne 3 lata
Ks. Wita Grzegorz	członek Rady Wydziału ds. Misji na kolejne 3 lata
Bernat Małgorzata	członek Rady Wydziału ds. Misji na kolejne 3 lata
Kranz Elżbieta	członek Rady Wydziału ds. Misji na kolejne 3 lata
Kranz Ireneusz	członek Rady Wydziału ds. Misji na kolejne 3 lata
Tlatlik Magdalena	członek Rady Wydziału ds. Misji na kolejne 3 lata

Zwolnieni z funkcji i urzędów

Ks. Bryzik Józef	proboszcza parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w Przegędzy
-------------------------	---

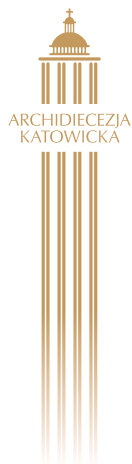
VARIA

78

List Rektora WSSD
na Poniedziałek w Oktawie Wielkanocy 2022 roku

Drodzy w Chrystusie, Bracia i Siostry! Słowo Boże, które wybrzmiewa dzisiaj w liturgii, jest przepełnione radością, ponieważ zwiastuje nam dzień, który Pan uczynił. Dlatego radujmy się nim i weselmy! Jest to dzień zmartwychwstania Jezusa, którego Bóg wskrzesił, zerwawszy więzy śmierci. Zauważmy jednak, że Wielkanocna radość nie jest oderwana od bolesnej pamięci o tym, co wydarzyło się wcześniej. Święty Piotr, mówiąc o tryumfie Zmartwychwstania, nie pomija milczeniem tego, że Jezus został wydany, przybity rękami bezbożnych do krzyża i zabity. To jest istota paschalnego misterium: Chrystus umarł, Chrystus zmartwychwstał! On przeszedł przez odrzucenie, cierpienie i śmierć, ale zmartwychwstał i żyje. Śmierć zawarła się z życiem i w boju, o dziwy, choć poległ Wódz życia, króluje dziś żywy.

Życie każdego z nas, ochrzczonych, ma również swój wymiar paschalny. Doświadczamy wielokrotnie różnych form odrzucenia, cierpienia i śmierci – w sensie przerośnym i dosłownym. Związane z tymi doświadczeniami zmartwienia, ból, lęk i niepewność, przenikają nasze życie osobiste i społeczne. Nie potrzeba tutaj przywoływać konkretnych przykładów. To jest kontekst naszego życia tu i teraz, to jest także kontekst naszego radosnego święta Paschalnej Ofiary. Jak bardzo aktualne są słowa św. Pawła z Listu do Rzymian, że my wszyscy, którzyśmy otrzymali chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć. Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my wkroczyli w nowe życie - jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca. (Rz 6, 3-4).

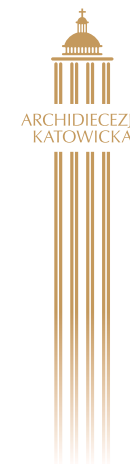

Patron naszego Seminarium, bł. ks. Jan Macha, mówił w kazaniu na Wielkanoc 1941 roku: Rozbrzmiewajcie więc, dzwony wielkanocne! Niech wasz dźwięk rozniesie się daleko, aby wszędzie tam, gdzie cierpią stroskane dusze ludzkie, głosić wieść o tym, że ciemność nocy Wielkiego Piątku ustępuje miejsca światłu wielkanocnego poranka. Wierzymy w to, że na końcu trudnej, krwawej drogi prowadzącej przez Górę Oliwną i Golgotę, widać blask wielkanocnego grobu. Wierzymy, że krwawe stacje drogi krzyżowej historii zaprowadzą nas w końcu do grobu Zmartwychwstania, nawet jeśli dzisiaj biegą wśród uderzeń bicia Piłata, Kajfasza czy Heroda.

Orędzie Wielkanocne jest zatem orędziem nadziei! Nie jest ono orędziem taniego pocieszenia, czy optymistycznej iluzji, ale właśnie nadziei. Jej fundamentem jest Bóg – nie jakikolwiek bóg, ale ten Bóg, który ma ludzkie oblicze i umiłował nas do końca (Benedykt XVI, Spe Salvi, 31). Objawił się w Jezusie, który doświadczył tego wszystkiego czego i my doświadczamy, z wyjątkiem grzechu, który nie był obojętny wobec żadnej ludzkiej biedy, który sam cierpiał, trwożył się i umarł. Na tym się jednak objawienie Boga w Jezusie nie zakończyło: Zmartwychwstał już Chrystus, Pan mój i nadzieja...

Drodzy bracia i siostry, serdecznie proszę Was także o wytrwałą modlitwę o nowe powołania do służby w Kościele. Wiemy, że Bóg nieustannie powołuje, aby w cywilizacji śmierci żyli świadkowie Zmartwychwstałego i głosili, że On żyje i jest z nami przez wszystkie dni aż do skończenia świata. Jest z nami szczególnie w godzinie Eucharystii, a to godzina doświadczania miłości, przebaczenia i pokoju, dlatego konieczni są jej szafarze, przypominający, że Eucharystia daje życie! Trwajmy więc w modlitwie za powołanych, aby mieli odwagę pójść za głosem powołania. Wspierajmy ich i pomagajmy w rozeznawaniu życiowego powołania.

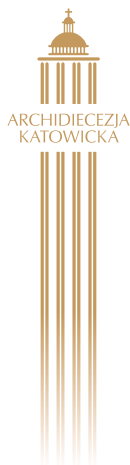
Po Świątach Wielkanocnych rozpoczną się zapisy do Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego. Wszystkie informacje będą umieszczone na stronie internetowej: www.seminarium.katowice.pl Istotnym elementem formacji seminaryjnej są studia teologiczne, odbywane na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Śląskiego. Studiują na nim nie tylko alumni, ale także ich koleżanki i koledzy, którzy wybrali kształcenie w takich specjalnościach, jak Teologia nauczycielska, Teologia w kulturze, Poradnictwo małżeńskie i rodzinne, Mediator i asystent rodziny. Zachęcam do zainteresowania się tą ofertą kształcenia.

Serdecznie dziękuję za duchowe i materialne wsparcie naszego Seminarium i Wydziału Teologicznego, za wszelką życzliwość! Szczególne słowa wdzięczności kieruję do naszych wiernych przyjaciół zrzeszonych w Towarzystwie Przyjaciół Seminarium oraz tych, którzy wytrwale modlą się o nowe powołania do służby Bożej. Modląc się razem z Wami: Strzeż mnie, o Boże, Tobie zaufałem, życzę Wam z całego serca tej umacniającej nadziei, która jest nierozłączna z wiarą i miłością! Życzę Wam nadziei, że Bóg nie zostawi naszych dusz w kraju zmarłych, że będzie nam nieustannie ukazywał ścieżkę życia. Niech Pan stanie przed każdym z nas i do każdego z nas zawoła: Witajcie! (...) Nie bójcie się! My zaś, usłyszawszy to wołanie, idźmy i przekazujmy je dalej naszymi słowami, postawami i czynami. Niech Zmartwychwstały Chrystus opromienia swoim światłem wszystkie mroki Waszego życia, niech wnosi w Wasze życie nadzieję i pokój! Szczęść Boże!

KS. DR MAREK PANEK

Rektor Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego

Spis Treści

EPISKOPAT POLSKI

- 62 Wskazania na Triduum Paschalne w roku 2022 185
 63 List w związku z katastrofą w KWK Pniówek 189

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ABP WIKTOR SKWORC METROPOLITA KATOWICKI

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

- 64 List pasterski na Niedzielę Miłosierdzia Bożego 190
 65 Słowo na uroczystość NMP Królowej Polski 194
 66 Komunikat w sprawie ofiar na Ziemię Świętą 198
 67 Zaproszenie na Mszę Krzyżma Świętego 199
 68 Wezwanie do modlitwy w związku z katastrofą w KWK Pniówek . 201

HOMILIE METROPOLITY

- 69 Posługa Lektoratu, 2 kwietnia 2022 202
 70 Dzień skupienia dla samorządowców, 9 kwietnia 2022 205
 71 Niedziela Palmowa, 10 kwietnia 2022 208
 72 Rocznica śmierci bp. Herberta Bednorza, 12 kwietnia 2022 210
 73 Msza Krzyżma Świętego, 14 kwietnia 2022 212
 74 Orędzie Wielkanocne, 17 kwietnia 2022 216
 75 Dzień Męczeństwa Duchowieństwa Polskiego, 29 kwietnia 2022 . . 218

DEKRETY I ZARZĄDZENIA

- 76 Dekret o wyborach do Parafialnych Rad Duszpasterskich 2022 . . 220
 77 PERSONALIA 222

VARIA

- 78 List Rektora WŚSD na Poniedziałek w Oktawie Wielkanocy 2022 . . 223